

Wiadomości KSN

Biuletyn Informacyjny Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”

Nr 5-6(170-171)

maj – czerwiec

2010 r.

„Wiadomości KSN” są dostępne na stronie internetowej KSN On line pod adresem: <http://www.solidarnosc.org.pl/~ksn>

EDWARD JANUSZ MALEC

Przewodniczący KSN od 16.05.2010 r.

Informacja biograficzna

Dane osobiste: Urodzony 3 stycznia 1952 r. w Falkowie (pod Tomaszowem Lubelskim). Żonaty od 1975 r., ma dwu dorosłych synów, jednoroczne wnuczki-bliźniaczki.

Dane naukowe: Profesor nadzwyczajny od 2002 r., ma pięciu wypromowanych doktorów, ponad 70 recenzowanych publikacji naukowych. Od 5 lat kierownik Zakładu Teorii Względności i Astrofizyki na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie. W Radzie Wydziału jest od 20 lat, ale nigdy jako reprezentant „Solidarności”.

Działalność społeczna: Do „Solidarności” należał od początku. We wrześniu 1982 r. był w trójce założycieli Oddziału Katowice „Solidarności Walczącej”. Zaprzysiężony przez Zbigniewa Oziewiczza, wrocławskiego fizyka, jednego z przywódców SW. We władzach Oddziału pozostawał do roku 1984. Później nastąpiły perturbacje zawodowe: stracił dwukrotnie pracę, przynajmniej w jednym przypadku na skutek donosów. Od początku lat 2000 przewodniczący Komisji Wydziałowej „Solidarności” Wydziału Fizyki, Matematyki i Informatyki, a następnie (do dzisiaj) Wydziału Fizyki, Astronomii i Informatyki Stosowanej. Od 2006 r. członek Komisji Zakładowej Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, od 2010 r. także wiceprzewodniczący Komisji Zakładowej „Solidarności” UJ w Krakowie.

Był wśród kilku osób organizujących protest fizyków z roku 2008 (protest zainicjowany przez Jego Kolegów z IF UJ, profesorów Kazimierza Bodka i Andrzeja Olesia, a moderowany przez obecnego wiceministra profesora Jerzego Szweda) przeciw założeniom nowelizowanej obecnie Ustawy Prawo o Szkolnictwie Wyższym. Od tego czasu interesuje się bliżej tą sprawą.

Był i jest zwolennikiem lustracji na uczelniach wyższych, chociaż niekoniecznie za zwalnianiem z pracy byłych donosicieli.

Opracowała Anna Gołębowska

PODZIĘKOWANIA

Składam serdeczne podziękowanie ustępującemu Przewodniczącemu Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”, który pełnił tę zaszczytną funkcję w latach 1991 – 2010.

Januszu!

dziękujemy Ci za wieloletnie zmagania o prawa pracownicze środowiska szkolnictwa wyższego i nauki, w tym za:

- inicjatywy i pracę przy tworzeniu i opiniowaniu aktów prawnych,
- wyczerpujące i stresujące interwencje w sprawach zagrożonych pracowników, ich praw i ich zakładów,
- uczestnictwo w niezliczonych spotkaniach negocjacyjnych w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego, a także na innych forach,
- zawsze chętną i twórczą obecność na różnych zebraniach, spotkaniach Komisji Zakładowych,
- pracę informacyjną poprzez redakcję „Wiadomości KSN” i wypowiedzi w prasie,
- reprezentowanie naszego środowiska za granicą,
- i wiele innych żmudnych i stresujących działań.

Nade wszystko dziękujemy Ci za niezwykłą kulturę i cierpliwość w kontaktach z naszym trudnym, często emocjonalnie reagującym środowiskiem.

Anna Gołębowska

Drogiemu Koledze

Przewodniczącemu Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”

Januszowi Sobieszczańskiemu

składamy serdeczne wyrazy uznania i podziękowania za wieloletnie kierowanie działalnością Sekcji na rzecz nauki i szkolnictwa wyższego. Dzięki wysokiemu poziomowi merytorycznemu i ogromnemu osobistemu zaangażowaniu Przewodniczącego, Krajowa Sekcja Nauki osiągnęła status organizacji liczącej się na poziomie krajowym i międzynarodowym. Podejmowane przez Ciebie konsekwentne działania na forum rządowym i Komisji Sejmowych, pozwoliły na rozwiązanie wielu nurtujących środowisko szkolnictwa wyższego i nauki problemów.

Mimo ogromu prac zawsze byłeś gotów nieść pomoc w sprawach łamania praw związkowych i pracowniczych. Postrzegany byłeś w środowisku związkowym jako osoba o niezwyklej pracowitości, stawiająca sobie wysokie wymagania i dążąca do obranego wcześniej celu. Zawsze uprzejmy, pełen życzliwości, umiałeś skupić wokół siebie ludzi zaangażowanych w działalność związkową.

Drogi Januszu, życzymy Ci dalszej owocnej pracy na rzecz Krajowej Sekcji Nauki z nadzieją przekazania nam cennych doświadczeń z dotychczasowej działalności.

Dziękujemy Ci za wszystko, a dobro które czyniłeś pozostanie wśród nas.

Barbara Jakubowska,
Krzysztof Weiss,
Marek Gutowski,
Joanna Auleytner-Kniecicka,
Jolanta Zbyszewska,
Elżbieta Smorczevska

DZIAŁANIA KRAJOWEJ SEKCJI NAUKI NSZZ „S”

Rada KSN NSZZ „S”

w dniu 24.04.2010 r.

W zebraniu uczestniczyło według listy obecności 28 członków Rady, 1 członek Komisji Rewizyjnej i 5 zaproszonych gości. Zebranie otworzył kol. J. Sobieszczański i po powitaniu zebranych zaproponował uczczenie minutą ciszy osób, które zginęły w katastrofie lotniczej pod Smoleńskiem. Po minucie ciszy przedstawił propozycję zmian porządku obrad. Proponowany porządek obrad został zaakceptowany jednogłośnie.

Aktualną sytuację w kraju przedstawił kol. J. Sobieszczański. Mieliliśmy tragiczny okres w dziejach Polski. Byliśmy świadkami wielkiego poruszenia Polaków. W tym okresie można było zaobserwować trochę więcej prawdy w mediach, niż w okresie poprzednim. Bardzo szybko społeczeństwo będzie musiało określić swoje stanowisko. Prezydentura Lecha Kaczyńskiego charakteryzowała się wielką wrażliwością i patriotyzmem, a także budowaniem pozycji Polaków i Polski w krajach Europy. To co reprezentował Ś.P. Prezydent Kaczyński jest zbieżne z celami naszego Związku. Rada KSN powinna odnieść się do zaistniałej sytuacji i wskazać kierunki, które powinniśmy popierać.

Kol. K. Siciński zabierając głos w dyskusji stwierdził, że chwila jest bardzo trudna. W naszym środowisku, które jest skonsolidowane, jest bardzo dużo głosów na temat zaistniałej sytuacji. Jesteśmy w okresie poważnego zagrożenia kraju. Powinniśmy jako Związek „Solidarność” wesprzeć nurt, który nie dopuści do przechylenia się równowagi na jedną

stronę. Aby Polska wyszła z tej sytuacji obronną ręką musimy zająć stanowisko. Kol. J. Kaczor poinformował, że jego organizacja regionalna uczestniczyła ze sztandarem w uroczystościach żałobnych w Warszawie i w Krakowie. Stwierdził, że dla nas podstawą powinno być przemówienie kol. J. Śniadka, jakie wygłosił w Krakowie. Jest bardzo ostra ocena działalności mediów, a wtrącenie podczas uroczystości żałobnych wątków politycznych przez TVN zostało odebrane z oburzeniem. Kol. B. Maniak poinformowała, że biorąc udział w uroczystościach żałobnych słyszała wypowiedzi młodych ludzi. Były one bardzo krytyczne w stosunku do mediów i do osób zabierających głos podczas uroczystości. Natomiast wypowiedź kol. J. Śniadka została przyjęta oklaskami. Widać z tego, że jest szansa przyciągnięcia do nas młodych ludzi. Trzeba im tylko zaproponować jakiś sensowny program. Kol. J. Sobieszczański zauważył, że głos z naszej strony powinien być jasny i klarowny, bez ogólników.

Następnie w dyskusji padały głosy za poparciem kandydatury Jarosława Kaczyńskiego na prezydenta i przeciw. Ustalono, że zostanie przygotowane stanowisko Rady KSN w sprawie prezydentury. Kierunek naszych przyszłych działań zależy od tego, kto zostanie prezydentem. Powinniśmy wskazać najważniejsze cechy, które powinien wykazywać prezydent i wskazać osobę, która takie cechy reprezentuje. Zdaniem kol. Sobieszczańskiego najlepszy byłby Jarosław

Kaczyński, jako kontynuator linii zmarłego brata. Zaproponował treść stanowiska w tej sprawie. Kol. B. Jakubowska poparła propozycję. Przypomniała, że kiedy odbywało się spotkanie z Prezydentem z okazji

Stanowisko Rady KSN NSZZ „Solidarność” w sprawie wizji prezydentury

Warszawa, 24. kwietnia 2010 r.

Jesteśmy wstrząśnięci rozmiarem tragedii narodowej, spowodowanej katastrofą samolotu wiozącego delegację na uroczystości 70-lecia zbrodni katyńskiej, w której zginęli Prezydent Lech Kaczyński, jego Małżonka Maria oraz wiele innych wybitnych osób, zaangażowanych w podtrzymanie pamięci narodowej i dbałości o dziedzictwo narodowe. Równocześnie doznajemy pocieszenia, uczestnicząc w powszechnym odkrywaniu prawdy o naszej historii i nas samych, niestety tak tragicznie przywołanej.

Wyrażamy uznanie i składamy hołd Ś.P. Prezydentowi RP, Lechowi Kaczyńskiemu za Jego patriotyzm, społeczną wrażliwość i budowanie naszej tożsamości narodowej. Są to wartości pokrywające się z etosem „Solidarność”. W okresie podejmowania w Państwie ważnych decyzji, Rada Krajowej Sekcji Nauki uznaje za swój obowiązek zaznaczyć, że kontynuacja tej linii działania będzie dobrze służyła Polsce. Powinno ją podjąć środowisko, któremu są bliskie wartości reprezentowane przez Ś.P. Prezydenta RP.

Mając świadomość odpowiedzialności za przyszłe losy naszej Ojczyzny, apelujemy do wszystkich członków o zaangażowanie w wyborach Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

W imieniu Rady

Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”

Janusz Sobieszkański

Stanowisko zostało przyjęte przy jednym głosie przeciwnym i jednym wstrzymującym. 26 osób poparło Stanowisko.

Kol. B. Jakubowska przedstawiła **rozliczenie finansowe KSN za 2009 rok**. W dyskusji kol. B. Linde zauważył, że poważną pozycję w naszym budżecie stanowią składki do organizacji międzynarodowych i zwrócił się z zapytaniem, czy nie powinny być one płacone przez Komisję Krajową. Kol. J. Sobieszkański poinformował, że w środkach z dotacji K.K. jest niewielka kwota na dofinansowanie składek, ale główne opłaty pochodzą z funduszy KSN i jak dotychczas nie udało się tego zmienić. I tak ograniczyliśmy wysokość składek afiliacyjnych przez zaniżenie liczby członków, ale i tak kwoty są znaczące. Kol. R. Mosakowski wyjaśnił, że dopłaty do składek afiliacyjnych ze strony Komisji Krajowej pochodzą z odsetek kapitałowych od funduszy Związku zdeponowanych w banku. Z tego po podziale według klucza na potrzeby KSN przypada około 7 tys. zł. rocznie. Kol. D. Gojna-Ucińska zwróciła się z zapytaniem, czy wiemy, ile organizacji zakładowych nie płaci składek. Kol. B. Jakubowska poinformowała, że znaczny odsetek Komisji Zakładowych zalega ze składkami, ale w ostatnim okresie zaczęły płacić. Mamy wykaz na koniec roku i na koniec marca, a jeszcze jest w przygotowaniu wykaz na koniec kwietnia, ale sytuacja jest płynna i ciągle się zmienia. Najwięcej Komisji płaci zaległe składki bezpośrednio przed WZD. Kol. R. Mosakowski stwierdził, że on jako Przewodniczący Komisji ds. Spraw Zagranicznych stara się wysyłać naszych delegatów tylko na spotkania finansowane przez organizatora. Czasami musimy pokryć koszty takiego wyjazdu, a po jakimś czasie otrzymujemy zwrot tych kosztów. Zwrócił się z zapytaniem, jak uwzględniane w budżecie są takie sytuacje. Kol. B. Jakubowska

wyjaśniła, że w wykazie są uwzględnione pełne koszty ponoszone na wyjazdy, a ewentualne zwroty są umieszczone w innym punkcie. Wynika to z faktu, że często zwrot kosztów następuje dopiero w następnym roku rozliczeniowym i inny sposób księgowania tych pieniędzy jest niemożliwy. Poinformowała również, że w kosztach delegacji zagranicznych mieszczą się również koszty przyjmowania delegacji zagranicznych na naszym terenie. Kol. Z. Zawitowski zwrócił się z prośbą o wyjaśnienie, jakie koszty mieszczą się pod pozycją „różne”. Kol. B. Jakubowska wyjaśniła, że w tej pozycji jest wiele wydatków związanych między innymi z kosztami nekrologów, wieńców na pogrzeby, koszty organizacji seminariów i różnych spotkań okolicznościowych. Szczegółowy wykaz tych kosztów jest do wglądu.

Kol. J. Duda odczytał opinię Komisji Rewizyjnej dotyczącą rozliczenia finansów KSN za 2009 rok. Opinia jest w pełni pozytywna. Komisja nie zgłosiła żadnych zastrzeżeń. W tej sytuacji kol. J. Sobieszkański poddał pod głosowanie uchwałę przyjmującą rozliczenie budżetu za 2009 rok. Uchwała została przyjęta jednomyślnie. Następnie kol. B. Jakubowska przedstawiła projekt preliminarza budżetowego na 2010 rok. Poinformowała, że preliminarz powstał na podstawie analizy dotychczasowych kosztów działalności KSN. Kol. B. Linde i kol. J. Romański wyrazili wątpliwości co do poprawności określenia rezerwy finansowej i jej wysokości. Kol. J. Sobieszkański poinformował, że na początku naszej działalności mieliśmy poważne kłopoty finansowe, które doprowadziły do tego, że byliśmy zmuszeni pożyczać pieniądze od Komisji Zakładowych. Dlatego po akcji intensywnego

oszczędzania udało nam się utworzyć rezerwę finansową, która gwarantuje nam finansową płynność przez cały rok. Zaproponował podjęcie uchwały zatwierdzającej preliminarz budżetowy na 2010 rok. Uchwała została przyjęta jednogłośnie.

Kol. K. Andrzejewska przedstawiła proponowane **zmiany w regulaminie KSN**. Wyjaśniła, że większość zmian jest spowodowana zmianami w Statucie Związku. W dyskusji zgłoszono wiele zastrzeżeń do projektu. Między innymi zgłoszono propozycję, aby w paragrafie 4 nie ograniczać rodzajów ośrodków upoważnionych do przynależności do KSN. Zaproponowano, aby były to szkoły wyższe, jednostki PAN, instytucje i jednostki badawczo-rozwojowe, oraz inne instytucje związane z nauką. Kol. J. Sobieszczański zgłosił uwagę, że dotychczas była funkcja Przewodniczącego KSN, a nie Przewodniczącego Rady KSN. Jest to nazwa przyjęta już dawno i nie ma potrzeby jej zmiany. Kol. K. Andrzejewska tłumaczyła, że tak jest w statucie. Jednak propozycja utrzymania starej nazwy została poddana pod głosowanie. Za pozostawieniem nazwy Przewodniczącego KSN głosowało 27 osób, jedna wstrzymała się od głosu. Kol. J. Sobieszczański zgłosił również zastrzeżenie, co do umieszczania w regulaminie załączników z wymienionymi organizacjami zakładowymi. Stwierdził, że regulamin jest dokumentem, który często jest udostępniany na zewnątrz i nie powinien zawierać takich informacji. Propozycja usunięcia z regulaminu załączników została poddana pod głosowanie. Propozycja została przyjęta przy czterech głosach wstrzymujących. Następnie kol. J. Sobieszczański poddał pod głosowanie uchwałę dotyczącą przedłożenia Walnemu Zebraniu Delegatów do zatwierdzenia regulaminu KSN z zaproponowanymi zmianami. Uchwała została przyjęta przy jednym głosie wstrzymującym.

Kol. J. Sobieszczański przedstawił **informację dotyczącą propozycji rządowej zmiany ustawy o szkolnictwie wyższym**. Jest to sprawa żywotna dla całego środowiska naukowego. Zapisy w projekcie są bardzo niepokojące i naszym zdaniem niebezpieczne. Zwrócił się z apelem do wszystkich zainteresowanych o jak najszybsze nadsyłanie do biura KSN opinii na temat projektu ustawy. Kol. W. Pillich zwrócił się z zapytaniem czy powinniśmy odnieść się ogólnie do całego projektu i żądać jego wycofania czy też powinniśmy odnosić się do poszczególnych punktów projektu. Takich punktów, w których zapisy są bardzo niekorzystne, jest wiele. KRASP zadeklarował współpracę z KSN w tej sprawie. W projekcie jest propozycja praktycznie ręcznego sterowania uczelniami przez Ministra i wyeliminowania lub znacznego ograniczenia uprawnień Związków Zawodowych. Praktycznie

wszystkie zapisy są niekorzystne dla pracowników, z wyraźnymi preferencjami dla uczelni niepublicznych. Kol. K. Andrzejewska uzupełniła, że pracownicy mają być zatrudniani na kontraktach lub na etatach. Podsumowując kol. J. Sobieszczański stwierdził, że zgodnie z projektem uczelnie mają być traktowane jak przedsiębiorstwa produkcyjne. Nasza opinia powinna zawierać wstęp z ogólną oceną projektu ustawy, a dalej powinny być konkretne propozycje zmian zapisów. Możemy nawiązać współpracę z KRASP i Radą Główną, ale i tak na końcu przychodzą prace w Komisji Sejmowej, gdzie omawiane są konkretne zapisy projektu. Jeszcze raz zaapelował, o jak najszybsze nadsyłanie uwag do projektu ze strony Komisji Zakładowych.

Sprawy bieżące. Omawiano sprawy związane z WZD: okręgi łączone, wybór elektorów, zaproszenia przedstawicieli władz głównych uczelni warszawskich i przedstawicieli władz miejskich.

Kol. W. Pillich poinformował o przebiegu rozmów w Komisji Krajowej w sprawie zmiany usytuowania KSN w strukturze Związku. Odbyło się spotkanie KSN z Komisją Krajową. Nie udało się dojść do porozumienia. Strona KSN zaproponowała sporządzenie notatki z tego spotkania, ale nie udało się uzgodnić jego treści. Strona Komisji Krajowej nie zgodziła się z naszymi propozycjami zapisów. Sprawa pozostaje w zawieszeniu. Jest propozycja, aby te sprawy omówić na Walnym Zjeździe Delegatów, ale jest to zjazd wyborczy, a nie programowy, i nie będzie warunków do podjęcia takiej dyskusji. Musimy zaproponować na Zjeździe powołanie Komisji do spraw zmiany struktury Związku.

W ramach **spraw zagranicznych** kol. J. Sobieszczański poruszył sprawę ustalenia składu naszej delegacji na seminarium KSN-GEW do Frankfurtu. Ustalono, że w seminarium wezmą udział kol. M. Kotełko, L. Koszałka, B. Linde, W. Pillich, J. Sobieszczański. Kol. J. Duda zaproponował, aby w seminarium wziął udział Przewodniczący Komisji Zakładowej z Politechniki Lubelskiej, kol. Stefan Laskowski. Kol. J. Sobieszczański przypomniał, że prawdopodobnie w I połowie lipca czeka nas rewizyta delegacji z Egiptu. Na pewno będą rozmowy w Warszawie, bo strona egipska chce nawiązać bliższą współpracę z jedną z naszych uczelni i będzie jeszcze jedno miejsce, ale w tej chwili nie ma propozycji. Nie wiemy jeszcze jak liczna będzie delegacja z Egiptu. Kol. J. Sobieszczański poruszył sprawę praw autorskich w przypadku wywieszania na tablicach ogłoszeń artykułów prasowych.

Kol. J. Sobieszczański podziękował wszystkim członkom Rady za owocną współpracę podczas całej kadencji i życzył pomyślności w dalszej pracy.

Krzysztof Weiss

Prezydium Rady KSN

w dniu 8 maja 2010 r.

Omówienie opinii w/s projektu ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym”.

Referuje J. Olędzki. Napłynęło sporo materiału, najcenniejszy dopiero w czwartek. Prezentowana opinia jest w zasadzie jego kompilacją. Skrajne (emocjonalne) opinie zostały stonowane na rzecz stanowiska czysto racjonalnego. Generalnie jesteśmy za odrzuceniem nowelizacji, choć możliwe jest także dramatyczne zmniejszenie jej zakresu do spraw niekontrowersyjnych. Przyjęto tekst Opinii KSN w tej sprawie, który zamieszczamy w tym Biuletynie, dalej za Informacją z Prezydium.

Omówienie naszych stanowisk, innych dokumentów na WZD.

•W. Pillich zgłosił następujące tematy:

- uczelnie to nie przedsiębiorstwo,
- ograniczenia praw pracowniczych,
- wieloletowość i jej przyczyny,
- problemy związane z tworzeniem jednostek wiodących (KNOW),

i zapytał, kto się tym wszystkim zajmie.

•J. Srebrny poruszył sprawę pracowników mianowanych; nie mają oni ochrony związkowej (tak wyjaśnił Sąd Najwyższy, uznając pierwszeństwo innej ustawy przed Ustawą o Związkach Zawodowych). Oczywiście, powinniśmy bronić „starych” mianowanych (bo mają prawa nabyte) – ale co z nowymi? Czy nie powinniśmy zatem walczyć raczej o zatrudnienie na czas nieokreślony?

A. Paplińska: Stosunek pracy z mianowania jest o wiele bardziej stabilny, niż jakkolwiek inny. Nie ma sensu z tym walczyć.

•K. Andrzejewska: dłuższa wypowiedź na temat wieku emerytalnego i różnych problemów z tym związanych – w kontekście właśnie mianowania i uprawnień typu np. bierne prawo wyborcze. Optowała za np. wprowadzeniem wieku 65 lat, po którym pewne rzeczy działałyby się z mocy prawa.

•W. Pillich: problem, jaki przed nami stoi, to przygotowanie tego materiału w formie propozycji uchwał WZD, najpóźniej do najbliższej środy.

Omówienie Stanowiska w sprawie wyborów prezydenckich.

Dyskutowano sprawę poparcia kandydatury Jarosława Kaczuyńskiego.

Wyrażono opinię nt. sygnałów o krytyce stanowiska Komisji Krajowej w tej sprawie.

Przewodniczący: Ustalono, że A. Grząślewicz sformułuje projekt Uchwały WZD w tej sprawie.

Finansowanie nauki i szkolnictwa wyższego.

K. Siciński zgłosił propozycję, aby wystąpić do Ministra o utworzenie specjalnego funduszu, przeznaczonego na wspomaganie jednostek, które przejściowo znalazły się w trudnej sytuacji finansowej.

Usytuowanie KSN w strukturze Związku.

W. Pillich poinformował, że sprawy nie daje się

zakończyć, nawet uzgodnić końcowego komunikatu z rozmów, które odbyły się jeszcze w lutym. W tej sytuacji zaproponował stanowisko KSN w tej sprawie. R. Mosakowski uznał, że sprawa musi zaistnieć na WZD, koniecznie chcemy branzowości.

Sprawy organizacyjne WZD KSN.

Przewodniczący: do Prezydium WZD proponuję Orkisz, Smirnowa i Dudka.

Do Komisji Uchwał i Wniosków – Wojtek Janik (MG porozmawia z nim telefonicznie), K. Siciński i Ewa Żurawska.

Do Komisji Mandatowo-Wyborczej: T. Kolenda, Komisja Skrutacyjna do głosowań jawnych: nie ustalono, odłożono do czwartku.

Komisja Skrutacyjna do głosowań tajnych: nie ustalono, odłożono do czwartku.

Dwaj protokolanci (Robert Tomaszewski, Krzysztof Ratajczyk – zewnątrzni, poleceni przez Zielińskiego z Uniwersytetu Warszawskiego, umowy podpisane).

Uwaga: członkowie Rady, którzy nie są delegatami, powinni także pojawić się na WZD (w zasadzie obowiązkowo), na koszt KSN.

Zaprosić Hannę Witkowską!

K. Andrzejewska zreferowała pokrótce sprawy członkowskie oraz liczbę zgłoszonych (wybranych) delegatów. Prezydium wyraziło zgodę na 1 miejsce w Radzie dla uczelni artystycznych i dla PAN. Dalszy ciąg referowany przez Krystynę Andrzejewską. Dyskusja nad wielkością Rady i wynikającym stąd kluczem – na ilu członków Związku przypada 1 miejsce w przyszłej Radzie. Krystyna Andrzejewska proponuje podzielnik ok. 650, J. Srebrny – raczej 500. Po przemyśleniu i symulacji dokonanej przez kol. Andrzejewską, Przewodniczący poparł dzielnik 500. Konkretny projekt uchwały przygotowuje T. Kolenda.

Sprawy techniczne: wyposażenie multimedialne ośrodka jest wystarczające, ale ksero – to nasz problem (mamy dowieźć).

Pozostałe dokumenty wyborcze (protokół komisji skrutacyjnej) referuje T. Kolenda:

- protokół stwierdzający ważność zebrania (WZD),
- protokół ustalenia wyników wyborów (kilka różnych),
- zgłoszenie kandydata z numerem mandatu zgłaszającego i zgodą zgłaszanego,
- inne zgłoszenie, z listą poparcia,
- ankieta osobowa kandydata (jeśli nie było dotąd),
- uchwała o liczbie tur głosowania,
- uchwała o liczebności wybieranego ciała.

Zawartość teczek: tymczasem nieznana, zajmuje się tym Komisja Zakładowa Politechniki Warszawskiej.

Sprawy różne.

Poruszono następujące sprawy:

- batalia o 3:2:1:1 w Komisji Trójstronnej, 20 maja;
- sprawy interwencyjne, dwa duże, w planie spotkanie z min. B. Kudrycką. Chodzi o dwa Instytuty w Świerku (zaniżone finansowanie o

15% i 20%), Instytut Paliw i Energii, oraz sprawę z Płocka (prywatyzacja do spółki pracowniczej).
J. Srebrny: min. Jurek uporczywie odwleka sprawy taryfikatora, już ponad rok. Najnowszy termin spotkania to 17 maja. Przewiduje się obecność także p. Minister. A tymczasem taryfikator nie był zmieniany od blisko 3 lat.

A. Grząślewicz: dziękuję wszystkim za cierpliwość i współpracę. Kończę, nigdzie nie kandyduję. Trzeba wreszcie zauważyć swoje własne siwe włosy. (Oklaski).

Przewodniczący: - podziękował za współpracę obecnemu zespołowi.

Notował: Marek W. Gutowski

Opinia KSN NSZZ „Solidarność” o projekcie „Ustawy o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym, oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw”

z dnia 30.03.2010 r.

Warszawa, 8 maja 2010 r.

Zmiana ustawy przedkładana jest w trakcie konsultowania projektów strategii rozwoju szkolnictwa wyższego w Polsce do roku 2020. Przed rokiem, opiniując założenia stwierdzaliśmy, że proponowane regulacje prawne dotyczące szkolnictwa wyższego i nauki powinny ułatwić realizację strategii edukacyjnej państwa, a nigdy poprzedzać jej sformułowanie. Niestety, stało się inaczej, powstał projekt zły - uchwalenie nowelizacji o proponowanej treści zamiast pomóc, zaszkodzi polskiemu szkolnictwu wyższemu.

1. Przyjęcie strategii rozwoju jest działaniem nadrzędnym w polityce państwa. Uchwalenie odpowiednich do strategii regulacji prawnych jest następstwem tego działania. Odwrócenie tej logicznej kolejności wprowadza chaos do polityki państwa, tworzy fakty dokonane¹ w odniesieniu do dopiero diskutowanych celów i działań strategicznych. W szczególności dotyczy to tak ważnych i wzbudzających poważne kontrowersje zagadnień, jak zarządzanie systemem szkolnictwa wyższego, ustrój uczelni i polityka kadrowa.
2. Proponowana teraz nowelizacja jest wysoce niefortunna dodatkowo z powodu wejścia w okres wyborów na różnym szczeblu. Stwarza to niebezpieczeństwo traktowania szkolnictwa wyższego jako przedmiotu przetargów partyjnych, a także intensywnego eksponowania interesów grupowych.
3. Powstrzymanie się od wprowadzenia obecnie głębokich zmian do Ustawy nie musi oznaczać zablokowania niektórych niekontrowersyjnych poprawek, np. dotyczących nowego podejścia do standardów kształcenia, praw doktorantów czy komercjalizacji wyników badań i prac rozwojowych, jeżeli istotnie treść obowiązującego prawa jest przeszkodą dla wprowadzania korzystnych rozwiązań.
4. „Podniesienie jakości studiów i efektywności systemu szkolnictwa wyższego” wskazuje się jako priorytet w uzasadnieniu nowelizacji. Prace „projakościowe” polegające na opracowaniu i

wdrożeniu uczelnianych systemów jakości, uczynieniu efektów kształcenia podstawową przesłanką opracowania planów i programów studiów² są już w toku, a ponadto MNiSzW ma kompetencje do uwzględnienia jakości kształcenia przy ustalaniu dotacji dydaktycznej dla uczelni publicznych. Za krytykowany w ministerialnym uzasadnieniu „algorytm” podziału dotacji stacjonarnej odpowiedzialne jest samo MNiSzW i ono jest władne poprawić te zasady bez ingerencji w Ustawę. Co więcej, to właśnie algorytm może być mocnym i skutecznym narzędziem realizacji polityki państwa w odniesieniu do całego systemu szkolnictwa wyższego.

5. Pomimo budzących nadzieje zapowiedzi (także Premiera), dotyczących polityki edukacyjnej państwa, nadal traktuje się szkolnictwo wyższe po macoszemu, czego przejawem jest poziom finansowania tego działu ze środków budżetowych. Projekt Ustawy przewiduje tylko kompensowanie inflacji, chociaż jest oczywiste, że osiągnięcie konkurencyjności w skali międzynarodowej wymaga nadrobienia opóźnień wynikających z permanentnego niedofinansowania³ w latach ubiegłych. Jednym z przejawów tej sytuacji jest fakt, że wydatki na kształcenie jednego studenta w Polsce stanowią zaledwie ¼ kosztu kształcenia w Europie Zachodniej⁴. Co gorsza, z uzasadnienia wynika, że wzrost nakładów na szkolnictwo wyższe będzie wolniejszy od wzrostu PKB, co oznacza spadek udziału tych nakładów w PKB. Na tym tle deklarowana w uzasadnieniu „poprawa efektywności wydatkowania publicznych środków na szkolnictwo wyższe” jest nie tylko pustosłowiem (projekt nowelizacji nie zawiera regulacji, które przekładałyby się na poprawę

¹ Tworzy to bardzo złe wrażenie - decyzje już zapadły, a konsultowanie strategii jest tylko grą pozorów.

² Z odniesieniem do Krajowych Ram Kwalifikacji.

³ Problem jest szczególnie drażliwy, ponieważ na razie brak strategii rozwoju szkolnictwa wyższego, która określałaby tempo wzrostu wskaźnika % PKB nakładów ze środków budżetowych.

⁴ A 1/8 kosztu w USA.

według jasno określonych wskaźników⁵), ale brzmi wręcz kuriozalnie.

6. Na obecnym etapie dyskusji na temat uczelni flagowych i uczelni badawczych w ramach konsultowania projektów strategii rozwoju szkolnictwa wyższego, pospieszne ustanowienie ustawowe jeszcze jednego (i kontrowersyjnego) wariantu wyróżnienia i dofinansowania jednostek uczelni jako Krajowych Naukowych Ośrodków Wiodących (art. 84a i b, art. 94b ust. 1 p. 1) jest niewłaściwe i szkodzi tej dyskusji. Celem finansowania KNOW-ów ma być wspieranie zarówno działalności naukowej, jak i dydaktycznej, i lepsze wynagradzanie elity naukowej. Jeśli nawet można z aprobatą myśleć o intencjach autorów pomysłu, to trudno nie krytykować przedłożenia. Finansowanie KNOW-ów zabierze kilka procent budżetu szkolnictwa wyższego i sprawi (wobec faktycznego zamrożenia wydatków), że cała reszta publicznego szkolnictwa wyższego otrzyma mniejsze środki. Konkursowe przyznawanie pieniędzy w/g zasad naszkicowanych w ustawie musi doprowadzić do zjawisk korupcyjnych - podobno już teraz pojawiają się nawoływania do zмовы recenzentów z najlepszych uczelni, by skierować ten strumień finansowania właśnie pomiędzy te uczelnie. Jest to drogi mechanizm rozdziału środków na przeciw podstawową misję uczelni wyższych. Można też odnieść wrażenie, że chodzi tu w istocie o ułatwienie przepływu pieniędzy z sektora publicznego do niepublicznego. Artykuł 95 ust.1 stanowi bowiem, że minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego może określić w drodze rozporządzenia, warunki i tryb występowania przez uczelnie niepubliczne o dotacje, o których mowa w art. 94. Artykuł 94 wymienia wśród potencjalnych zadań finansowanie KNOW-ów, studiów doktoranckich, itp. Uważamy, że artykuł 95 należy skreślić. Odrębne traktowanie obu typów uczelni stwarza zagrożenie zróżnicowaniem kryteriów oceny jakościowej uczelni publicznych i niepublicznych. W rezultacie słabsze uczelnie publiczne mogą już niebawem znaleźć się w dramatycznej sytuacji finansowej. Wątpliwości budzi też treść nowego art. 100a, który wprowadza ograniczenie lub nawet zniesienie samorządności (możliwość wprowadzenia komisarza) w zadłużonej uczelni publicznej. Nie można wykluczyć sytuacji, w której z niezawinionych powodów natury zewnętrznej wiele uczelni publicznych popadnie

w długi. Wprowadzone rozwiązanie może zlikwidować ledwo co odzyskaną samorządność akademicką.

7. Część proponowanych regulacji obniża w sposób drastyczny rangę szkół wyższych i ich jednostek. Dopuszcza się stosowanie w obliczaniu minimum kadrowego jednostki organizacyjnej uczelni prowadzącej studia I stopnia o profilu zawodowym śmiesznych przeliczników (art. 9a ust. 2, 3 i 4): 1 dr hab. = 2 dr, 1 dr = 2 mgr. Zdobywanie kolejnych stopni i tytułu zawodowego zwykle oznacza osiągnięcie wyższych kwalifikacji. Proponowana nowelizacja sprowadza jednak ten rozwój kadry do zwykłej sumy wskaźników osiągnięć, co oznacza zamianę jakości w ilość. W większości przypadków wykorzystanie przez uczelnię powyższych możliwości oznaczać będzie złagodzenie wymagań kadrowych na rzecz osób o mniejszych doświadczeniach, zwłaszcza biorąc pod uwagę proponowane równoległe stanowcze terminy rotacji asystentów i adiunktów. Art. 9a wprowadza więc swoiste równoważniki minimum kadrowego, co przy próbach zrównania uczelni publicznych i niepublicznych w wielu innych regulacjach, można potraktować jako zabieg mający pomóc uczelniom niepublicznym w kompletowaniu minimum kadrowych. Podstawowy problem ponad 300 uczelni niepublicznych w kraju - niedobór własnej kadry - nie został tu jednak rozwiązany właściwie.

8. Jednym z podstawowych problemów, diskutowanych w związku z projektami strategii rozwoju szkolnictwa wyższego, jest ustrój uczelni, rodzaje i kompetencje organów oraz tryb ich ustanawiania. Falstart projektu nowelizacji Ustawy jest tu oczywisty, ale treść proponowanych rozwiązań też wywołuje zastrzeżenia i sprzeciw. Widoczna jest wyraźna tendencja do ograniczania roli organów kolegialnych na rzecz zwiększania roli organów jednoosobowych, w tym ministra. W art. 84, ust.1 ogranicza się uprawnienia senatu w zakresie tworzenia, przekształcania i likwidacji podstawowych jednostek organizacyjnych (w tym zamiejscowych) do jedynie opiniowania zamierzeń rektora. Możliwość zastąpienia senatu przez inny organ kolegialny, adresowaną dotychczas do uczelni zawodowych, rozszerzono na wszystkie uczelnie publiczne (art. 60 ust. 2). Taka eliminacja senatu jest nieuzasadniona i sprzeczna z tradycją akademicką. Przedwczesne jest wprowadzanie opcji trybu konkursowego wyłaniania organów jednoosobowych w uczelni publicznej (art. 72 ust. 1, art. 75 ust. 1, art. 76 ust. 1). Niewłaściwe jest przyznanie senatowi prawa odwołania rektora nawet wówczas, gdy został wybrany przez kolegium elektorów (art. 78 ust. 1). Ponadto art. 62 przenosi na senat

⁵ Przeciwnie, nowela przewiduje kosztowne utrudnienie w zarządzaniu zasobami przez wymaganie gromadzenia przychodów własnych uczelni publicznej na odrębnych rachunkach bankowych (Art.92 ust.2), przy braku regulacji wspomagających zarządzanie (np. przez złagodzenie restrykcji związanych z zamówieniami publicznymi).

uprawnienia związków zawodowych działających w uczelni, co jest niezgodne z regulacjami Ustawy z 7.04.2006 r. o informowaniu pracowników i przeprowadzaniu z nimi konsultacji. Ograniczenie do dwóch liczby następujących po sobie kadencji członków senatu (art. 77 ust. 2a) nie ma racjonalnego uzasadnienia, a wymuszenie opuszczenia senatu przez osoby najwyżej oceniane i posiadające cenne doświadczenie (np. kończących kadencje rektora i dziekana), byłoby szkodliwe. W regulacji tej tkwi też błąd formalny, bowiem ogranicza bierne prawo wyborcze lub inne formy wyłaniania rektora i dziekana. W kontekście praw wyborczych (art. 71 ust. 1) należałoby zrewidować sposób traktowania osób zatrudnionych na niepełnym etacie. Prawa te powinny przysługiwać osobom, które są zatrudnione co najmniej na ½ etatu w uczelni, która jest ich jedynym miejscem pracy. W przypadku nauczycieli akademickich prowadziłyby to do odpowiedniej modyfikacji art. 2 ust. 1 p. 33 określającego podstawowe miejsce pracy.

9. Dodatkowo w Ustawie o stopniach naukowych i tytule naukowym pomniejsza się rolę rad wydziałów. Odebranie radzie wydziału prawa do powołania jednego recenzenta ze swego grona (art. 20 ust. 5 tej Ustawy) oznacza, że - z założenia - kwestionowana jest rzetelność powoływanych przez radę recenzentów, a także kompetencje rad wydziałów do przeprowadzania przewodów doktorskich.
10. Projekt nowelizacji wprowadza głęboką destabilizację i dyskryminację kadry uczelni publicznych, przez odbieranie praw nabytych, niekorzystne zmiany formy zatrudnienia (art. 118 oraz art. 21 i 22 nowelizacji – przepisy przejściowe), degradowanie na niższe stanowisko bądź usuwanie z uczelni nauczycieli akademickich zatrudnionych przed wejściem w życie ustawy, w wyniku rotacji⁶ (art. 120) lub wcześniejszego przejścia na emeryturę (art. 127). Zdecydowanie negatywnie oceniamy zamiary dotyczące zmiany stosunków pracy nawiązanych przed dniem wejścia w życie ustawy. Osoby zatrudnione na podstawie mianowania zostaną zatrudnione na podstawie umowy o pracę (z zastrzeżeniem regulacji w art. 22 noweli, w ust. 1 i 2). Jest to klasyczny przykład działania prawa wstecz, nie zapewniający równości stron (pracodawcy i pracobiorcy – zmiana warunków zatrudnienia nie może być jednostronnie zmieniana). W przypadku wejścia w życie tej regulacji, np. adiunkt mianowany na czas nieokreślony jest zatrudniany w ramach umowy o pracę na czas nieokreślony (art. 21 ust. 1), przy

czym okres zatrudnienia biegnie wstecz, a więc taka osoba będzie w wielu przypadkach zatrudniona maksymalnie jeszcze tylko przez dwa lata (art. 22 ust. 2). Ta sama regulacja dotyczy osób mianowanych na czas określony. Konsekwencje (i to nieodległe) takiej nowelizacji, uwzględniając dający się zauważyć ubytek doświadczonych kadr w ostatnich latach i swoistą dziurę pokoleniową wśród nauczycieli akademickich, będą miały ewidentnie negatywny wpływ na jakość kształcenia i badań naukowych. Skutkiem tej destrukcji będzie odpływ kadry z uczelni publicznych, pogorszenie ilościowe i jakościowe kształcenia na tych uczelniach. Zastrzeżenia budzi też wprowadzenie możliwości zwolnienia nauczyciela akademickiego już po otrzymaniu jednej negatywnej oceny działalności (art. 124 ust. 1 p. 3), a także wprowadzenie dwuletniego cyklu dokonywania oceny nauczycieli akademickich – art. 132, ust. 2 i 3, z uwzględnieniem oceny studentów i doktorantów, dokonywanych „po zakończeniu każdego cyklu zajęć dydaktycznych.” Zasady przeprowadzania tej oceny i sposób jej wykorzystania ma określać statut uczelni. Brak jest jednoznacznych przesłanek do stwierdzenia, że krótkie okresy przyczynią się do bardziej obiektywnej oceny nauczycieli akademickich. Powraca przy tym problem: po co ocena, skoro dla większości planuje się rotację?

11. Zatrudnienie większości pracowników uczelni na podstawie umowy o pracę i ograniczenie mianowania tylko do wąskiej grupy profesorów tytularnych jest rozwiązaniem skrajnie ultraliberalnym. Forsowane tu rozwiązanie sporu o stabilizację w zawodzie nauczyciela akademickiego dotyczy w istocie sporu o ideę dobra wspólnego w szkolnictwie wyższym. Idea ta wprowadzana jest w życie poprzez takie organizowanie szkolnictwa, by można było zapewnić wolność w poszukiwaniu i głoszeniu prawdy. Służy temu szczególnie instytucja „tenure” oraz jej funkcjonalne ekwiwalenty w wielu krajach świata. Znaczne wysiłki na terenie ponadnarodowym (np. Guidelines for Quality Provision in Cross-Border Higher Education jointly elaborated between the OECD and UNESCO) zmierzają do umocnienia tego kierunku. Regulacje przedstawionej noweli zmierzają w kierunku przeciwnym. Restrykcyjne ograniczenia dotyczą wyłącznie obecnych pracowników mianowanych. Zgodnie z artykułem 21 nowej Ustawy stosunek pracy z osobą zatrudnioną na podstawie mianowania na czas nieokreślony (lub określony) staje się stosunkiem pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony (lub określony), z wyłączeniem dotychczasowych profesorów zwyczajnych lub nadzwyczajnych. Jest to

⁶ Z zaledwie dwuletnim okresem karencji.

niekorzystna zmiana warunków zatrudnienia osoby już pracującej.

12. Niejasne są intencje projektodawcy w zakresie wygaśnięcia stosunku pracy z mianowanym nauczycielem akademickim – art. 127, ust. 2, bowiem w tym samym ustępie określa wygaśnięcie stosunku pracy z mianowanym nauczycielem akademickim w roku, w którym osiągnął on wiek emerytalny, po czym stwierdza to samo w przypadku nauczyciela akademickiego posiadającego tytuł profesora; ponieważ nowelizacja ogranicza mianowanie wyłącznie do osób z tytułem profesora; rodzi się więc pytanie: kogo dotyczy pierwsze zdanie w nowelizowanym ustępie art. 127? Dodać trzeba, że nowy artykuł 127 ust. 2 stanowi o wygaśnięciu stosunku pracy z mianowanym nauczycielem akademickim w związku z osiągnięciem przez niego wieku emerytalnego. Są to jedyne osoby spośród zatrudnionych na uczelniach publicznych, z którymi wygasa stosunek pracy z racji wieku. Zmiany te są niedopuszczalne. Wymuszenie przejścia na emeryturę z chwilą osiągnięcia wieku emerytalnego przez osoby nie mające tytułu naukowego, dotknie przede wszystkim kobiety – nauczycieli akademickich (w tym profesorów nadzwyczajnych), które będą musiały przejść na emeryturę o pięć lat wcześniej niż mężczyźni – w wieku 60 lat, co w tym zawodzie jest absurdem i dyskryminacją⁷. Należy podkreślić, że będzie to szczególnie dotkliwie dla uczelni technicznych, które już mają problemy z pozyskiwaniem młodej kadry⁸.
13. Problemy kadrowe pogłębia podtrzymanie, szkodzącego uczelniom publicznym, odniesienia miesięcznego wynagrodzenia pracowników tych uczelni w relacji do „kwoty bazowej” określonej w ustawie budżetowej dla pracowników wymienionych w art. 5 p. 1 lit. a ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. (art. 151 ust. 1 p. 1). Jest to przykład oszczędzania środków budżetowych, utrudniający pozyskiwanie najbardziej wartościowej kadry i ograniczający możliwości pozytywnego motywowania nauczycieli akademickich przez zwiększanie wynagrodzeń osób osiągających najlepsze wyniki w

działalności dydaktycznej i naukowej. Poziomem odniesienia powinna być średnia krajowa (zgodnie z pierwotnymi intencjami ustawodawcy), której wielokrotność będzie wiarygodnym, „transparentnym” wskaźnikiem wysokości wynagrodzeń nauczycieli akademickich. Konieczne jest także wprowadzenie normy gwarantującej, że środki budżetowe na zadania związane z kształceniem studentów studiów stacjonarnych pozwolą na utrzymanie ustalonego w ustawie minimalnego przeciętnego poziomu wynagrodzeń w uczelniach publicznych.

14. W „Uzasadnieniu” jako jeden z trzech głównych celów nowelizacji przedstawia się „zapewnienie polskim studentom wyższej jakości kształcenia, a zatem lepszego przygotowania do dynamicznie zmieniających się warunków gospodarczych”. Nawet tak wąskie rozumienie jakości kształcenia nie ma w projekcie nowelizacji dobrego przełożenia. Konieczność uwzględnienia bieżących potrzeb rynku i istniejących prognoz jego ewolucji przy konstruowaniu oferty dydaktycznej jest oczywista. W szczególności niezbędne jest przeciwdziałanie „nadprodukcji” w obszarach humanistyczno-ekonomicznych, a równocześnie niedostatecznej skali kształcenia na kierunkach ścisłych i technicznych, lecz nowelizacja nie proponuje żadnych skutecznych sposobów (np. finansowych) wsparcia tego kształcenia⁹. Zamiast tego art. 13a wprowadza obowiązek monitorowania losów absolwentów w celu „dostosowania kierunków studiów i programów kształcenia do potrzeb rynku pracy”. Jest to zadanie niewłaściwie postawione i minimalistyczne. Jego dosłowna realizacja oznaczać będzie zawężenie celów kształcenia i ograniczanie potencjału innowacyjności absolwentów oraz częściowo nadawanie programom charakteru odtwórczego. Nie należy ograniczać się do wykształcenia absolwentów jedynie przystosowanych do aktualnych potrzeb czy struktury gospodarki, potrzeba bowiem absolwentów kreatywnych, posiadających odpowiednie podstawy dla ewentualnej zmiany własnej specjalności/kwalifikacji w trakcie pracy zawodowej oraz zdolnych do przekształcania i tworzenia rynku pracy. Ma to znaczenie strategiczne, ponieważ polska gospodarka nie jest ustabilizowana, jest oparta głównie na handlu, serwisie oraz produkcji odtwórczej, w niewielkim stopniu zaawansowanej technologicznie. Należy też dodać, że uczelnie nie mają instrumentów prawnych i odpowiednich służb do realizacji obowiązku monitorowania kariery zawodowej swoich absolwentów, w szczególności po trzech i pięciu latach od dnia ukończenia studiów.

⁷ Ta dyskryminacja stawia w dodatkowo złym świetle inne regulacje (Art.45 ust.2, art.46 ust.2, art.48 ust.4, art.48a ust.2), o „wyrównywaniu udziału kobiet i mężczyzn w pracach” organów funkcjonujących w obszarze nauki i szkolnictwa wyższego, lub ustanawiające określoną wartość tego udziału (co najmniej 30%). Takie pomieszanie kryteriów jest kuriozalne i szczególnie szkodliwe w obszarze nauki i szkolnictwa wyższego, jest sprzeczne ze zdrowym rozsądkiem i kulturą jakości. Warto też zwrócić uwagę, że te parytety mogą powodować relatywne zmniejszenie reprezentacji środowisk technicznych, których zdominowanie przez mężczyzn wynika ze specyfiki zawodu, a starania o zgłaszanie się na te studia kobiet są mało skuteczne.

⁸ Mimo, że w tym obszarze konkurencja ze strony szkół niepublicznych praktycznie nie istnieje.

⁹ Wręcz przeciwnie, potęguje wspomniane wcześniej problemy kadrowe.

Informacje zdobywane przez uczelnie mogą być tylko wybiórcze i ograniczone technicznie, zależne całkowicie od dobrej woli absolwentów. Takie monitorowanie powinno być realizowane przez odpowiednie służby państwowe, np. przy MNiSzW. Wprawdzie nowelizacja przewiduje powołanie Rzecznika Praw Absolwenta przy Radzie Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego, który m.in. ma zbierać dane umożliwiające ocenę zapotrzebowania na określone profile zawodowe. Jednak dziś żadna organizacja pracodawców nie jest w stanie rzetelnie określić zapotrzebowania na absolwentów o określonych profilach zawodowych. Powołanie Rzecznika tego nie zmieni. Prezentowana w noweli wizja kształcenia na poziomie wyższym zakłada kierowanie absolwentów na ściśle wskazane stanowiska pracy, co jest nieporozumieniem - wielu pracodawców oczekuje dyplomu potwierdzającego zdolności intelektualne absolwenta, nawet jeśli ukończył inny kierunek studiów, a nie osoby wyedukowanej w wąskim zakresie zawodowym.

15. Z deklarowanym zwiększaniem autonomii uczelni¹⁰, sprzeczne jest nadmierne centralne sterowanie rekrutacją – umożliwienie ograniczania przez urzędników ministerstwa liczby studentów uczelni publicznych i pośrednio blokowania uruchamiania i rozwijania nowych atrakcyjnych kierunków studiów, zwłaszcza, gdy kryteria mogą być dowolnie interpretowane. Nowela ustanawia „zasadę równomiernego dostępu do studiów nieodpłatnych” jako jedno z kryteriów wydawania zgody przez Ministra na zwiększenie rekrutacji o więcej niż 2% w kolejnym roku akademickim (art. 8 ust. 3 p. 3). To niejasne sformułowanie przyznaje administracji rządowej całkowitą dowolność decyzyjną. Jest to powrót do centralnego sterowania szkolnictwem publicznym.
16. Poważne zastrzeżenia budzi drastyczne administracyjne ograniczenie możliwości rozszerzania indywidualnego programu studiów i studiowania drugiego kierunku (art. 99 i art. 170). Są to oszczędności finansowe w obszarze, który powinien być szczególnie chroniony, ponieważ dotyczy głównie najlepszych studentów i uzyskiwania kompetencji interdyscyplinarnych.
17. Regulacje dotyczące systemu stypendialnego są niedopracowane i zmiany idą w złym kierunku, m.in. ze szkodą dla motywacji do dobrej nauki (art. 173 ust. 1 i następne). W szczególności ogranicza się środki na stypendia naukowe (art. 174 ust. 4) i rozmywa kryteria przyznawania stypendiów (np. zastępując kryterium „za wyniki/osiągnięcia w nauce” niejednoznacznymi sformułowaniami „dla najlepszych studentów“

lub „za wybitne osiągnięcia“ - art. 173 ust. 1, art. 178 ust. 1). Nowy artykuł 187a (tzw. program „Diamantowy Grant”) jest szkodliwy. Proces selekcji 100 najlepszych absolwentów licencjatów będzie kosztowny, a błędy selekcji nieuniknione. Licencjat czy nawet magister nie potrafi dysponować funduszami na badania naukowe. Może to zrobić pod nadzorem swojego opiekuna, w formie podobnej do obecnych grantów promotorskich. Proponujemy usunięcie tego artykułu, tym bardziej, że nie ma żadnych formalnych przeszkód w obecnym systemie, by zatrudniać studentów (nawet na 2-3 roku studiów) do pracy naukowej. Opiekun mający grant naukowy ma możliwość dofinansowania badań swojego ucznia.

18. Radę Główną Szkolnictwa Wyższego, przemianowaną na Radę Główną Nauki i Szkolnictwa Wyższego z odpowiednim poszerzeniem zakresu działania, pozbawiono charakteru wybieralnego organu przedstawicielskiego (art. 45 ust. 1 i art. 46 ust. 1). W noweli, w miejsce wyborów, minister powołuje na członków Rady „nauczycieli akademickich wskazanych przez KRASP w porozumieniu z KRZSP”. Takie przedmiotowe, a nie podmiotowe potraktowanie środowiska akademickiego nie znajduje żadnego uzasadnienia i budzi sprzeciw. Różne ośrodki polityczne, medialne i zawodowe starają się o ograniczanie zakresu demokratycznego wyłaniania organów jednoosobowych i kolegialnych pod hasłem usprawniania zarządzania. Niezależnie od kontrowersyjności tego podejścia, w przypadku omawianej Rady jest to całkowicie bezzasadne, gdyż jest to organ, który właśnie ma być przedstawicielskim, a jego kompetencje są opiniodawcze. Sposób wyłaniania członków Rady („z nadania” wąskich gremiów, np. KRASP, PAN, RGJBR) wskazuje, że najliczniejsza grupa nauczycieli akademickich nie będzie reprezentowana w tej Radzie. W tej sytuacji proponowana regulacja art. 45, ust. 1 stwierdzająca, że Rada „...jest organem przedstawicielskim oraz opiniodawczym nauki i szkolnictwa wyższego”, kreuje organ o charakterze fasadowym. Poważne zastrzeżenia budzą też proporcje składu Rady. Na uczelniach pracuje 70% polskich naukowców i tamże realizowana jest praktycznie cała działalność dydaktyczna na poziomie ponadmaturalnym. Mimo to, ustalono proporcje 14:9 między „reprezentantami” szkół wyższych, a reprezentantami PAN i jednostek badawczo-rozwojowych (czyli w tej części Rady nauczyciele akademicy stanowią tylko ok. 60%). Zmniejszono też udział w Radzie przedstawicieli studentów i doktorantów. Nosi to łącznie znamiona dyskryminacji środowiska

¹⁰ „Deregulacjami“, a także odwoływaniem się rządzących do samo-regulacyjnych mechanizmów na rynku pracy.

akademickiego. Ponadto, Rada nadal ma mieć charakter przedstawicielski nauki i szkolnictwa wyższego, z czym sprzeczne jest wprowadzenie do Rady 4 pracodawców wskazanych przez organizację pracodawców. W Radzie Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego kobiety mają stanowić co najmniej 30% składu Rady (art. 46, ust. 3); ta regulacja jest wspomagana regulacją art. 45, ust. 2 w brzmieniu: „Rada w swoich pracach kieruje się zasadą rzetelności, bezstronności i przejrzystości realizowanych działań oraz dążeniem do wyrównywania udziału kobiet i mężczyzn w jej pracach”. Również w Polskiej Komisji Akredytacyjnej kobiety również mają stanowić co najmniej 30% składu Komisji (art. 48, ust.4), jednak tempo wprowadzania tych zmian - wskazane liczby mają obowiązywać po dwóch kadencjach (!) – każe widzieć w proponowanym rozwiązaniu swoisty „listek figowy”; oczywiście, nadal sprawą otwartą pozostaje pytanie: dlaczego 30%, a nie np. 40% lub 50%? Jeśli proponowane regulacje tego rodzaju mają w przyszłości obowiązywać np. przy kształtowaniu organów kolegialnych uczelni, to co począć z wydziałami i uczelniami obecnie wyraźnie sfeminizowanymi?

19. Projektodawca „ułatwia” rozwiązanie stosunku pracy z nauczycielem akademickim – art. 125, likwidując uprawnienie organu kolegialnego uczelni wskazanego w statucie do wyrażania zgody, i zastępując je jedynie opinią takiego organu (nowe brzmienie art. 125), co wpisuje się we wspomniane powyżej ograniczanie deklarowanej samorządności środowiska akademickiego.
20. Za duże nieporozumienie należy uznać kreowanie nowych terminów w kalendarzu akademickim – w nowym art. 112 a, ust. 3 wprowadza się termin złożenia oświadczenia o podstawowym miejscu pracy na: „...30 sierpnia roku poprzedzającego rok akademicki.”, który z oczywistych względów – okres urlopów na uczelniach – będzie masowo naruszany; wydaje się, że równie dobrym, jeśli nie lepszym byłby termin 30 czerwca,
21. Podjęcie walki z nepotyzmem – nowy ustęp art. 118 (ust. 7); regulacja dotyczy nauczycieli akademickich i pracowników nie będących nauczycielami (art. 135, ust. 2); należy jednak zauważyć, że zakaz powstania „stosunku bezpośredniej podległości służbowej” nie znajduje uzupełnienia w postaci wskazania konsekwencji powstających w przypadku zaistnienia takiej podległości! Tak więc, kto i na podstawie jakich materiałów będzie określał powstanie takiego stosunku? W proponowanej formie regulacja art. 118, ust. 7 jest wyłącznie „straszakiem”, szczególnie w przypadku powinowactwa, opieki lub kurateli. Z oczywistych względów ustalanie tych relacji

może być bardzo trudne. Regulacja stanowi m. in., że pomiędzy nauczycielem akademickim a zatrudnionym w tej samej uczelni jego małżonkiem, krewnym lub powinowatym do drugiego stopnia włącznie oraz osobą pozostającą w stosunku przysposobienia, opieki lub kurateli nie może powstać stosunek bezpośredniej podległości służbowej. Jaka będzie więc sytuacja prawna małżeństw już zatrudnionych w szkołach wyższych? Co będzie w przypadku odwrotnym, gdy w sytuacji bezpośredniej podległości służbowej dojdzie do związku małżeńskiego (konkubinatu!)? Czy pracodawca może żądać od pracownika informacji o zawarciu związku małżeńskiego?

22. Oddzielne zagadnienie, to kolejna próba modyfikacji habilitacji. Jako kuriozum należy traktować ubolewanie nad spadkiem poziomu doktoratów i brakiem wzrostu liczby habilitacji, mimo znaczącego wzrostu liczby tych pierwszych; w trakcie prac nad kolejnymi wersjami ustaw dotyczących stopni i tytułu(ów) naukowych, sygnalizowaliśmy wręcz konieczność odstąpienia od tej bariery formalnej, a obecne zjawiska były przewidywane w chwili podejmowania kolejnych rozwiązań petryfikujących habilitację jako „niezbędny” stopień naukowy. W obecnie postulowanych zmianach proponuje się wręcz ekspresowe tempo przewodu habilitacyjnego - art. 18a (w obecnych realiach są one wręcz z krainy fantazji, Centralna Komisja powinna obradować przynajmniej jeden dzień w tygodniu) oraz powierzenie oceny komisji habilitacyjnej (5 osób o „renomie międzynarodowej”). Uwzględniając dotychczasowy skład Centralnej Komisji – nawet w przypadku uchwalenia przez Sejm noweli, nadal niewiele się zmieni. Tzw. środowisko zadba o możliwość kontrolowania napływu nowych członków do korporacji. Tak więc, zdecydowanie opowiadamy się za likwidacją stopnia doktora habilitowanego, dostrzegając w nim swoistą barierę kariery naukowej. Wobec braku takich rozwiązań w systemach, do których projektodawca odnosi wiele swoich analiz i propozycji, próby modyfikacji nie gwarantują ani podniesienia poziomu naukowego, ani zwiększenia liczby habilitacji w radykalny sposób.
23. Widzimy nadmierną formalizację warunków do tytułu profesora. Według art. 26. 1. tytuł profesora może być nadany osobie, która uzyskała stopień doktora habilitowanego lub osobie, o której mowa w art. 21a, oraz ma osiągnięcia naukowe znacznie przekraczające wymagania stawiane w postępowaniu habilitacyjnym, posiada doświadczenie w kierowaniu zespołami badawczymi, posiada osiągnięcia w opiece naukowej – uczestniczyła

co najmniej trzy razy w charakterze promotora w przewodzie doktorskim oraz co najmniej trzy razy w charakterze recenzenta w przewodzie doktorskim lub postępowaniu habilitacyjnym. Tak się składa, że wypromowanie jednego doktoranta trwa zwykle około 4 lat. Jest mało prawdopodobne, aby pracownik naukowy, tuż po uzyskaniu habilitacji, miał pod opieką jednocześnie trzech doktorantów. Z tego powodu (przy sprzyjających okolicznościach) procedura nadawania tytułu profesora, trwająca około jednego roku, będzie mogła rozpocząć się nie wcześniej niż około 6-8 lat po uzyskaniu habilitacji. Spełnienie tego warunku wydaje się niemożliwe wcześniej niż po 9 latach. Dodatkowo, przy tak silnej presji czasowej, promotor będzie miał szczególnie duży osobisty interes w jak najszybszym zakończeniu każdego z trzech (minimum) przewodów doktorskich. Tak silna presja czasowa może spowodować powstanie słabszych lub niesamodzielnych doktoratów. Obowiązek pełnienia funkcji recenzenta w trzech przewodach doktorskich/habilitacyjnych tworzy podobną do wyżej opisanej potrzebę działań, które będą bardziej wynikały z chęci sprostania wymaganiom Ustawy niż merytorycznym zadaniom recenzenta. Doprowadzi to do obniżenia wymagań merytorycznych, zwłaszcza w przypadku oceny prowadzonej przez niespecjalistę w danej dziedzinie. Jeden wartościowy doktorat jest lepszy od dużej liczby doktoratów słabych. Kryterium ilościowe nie może zatem dominować nad jakościowym. Jeśli

Oczekujemy, że przedstawiony projekt nowelizacji Ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i ustaw towarzyszących zostanie wycofany lub odrzucony. Projekt zawiera regulacje szkodzące uczelniom publicznym, pomniejszające rangę i rolę ich organów, oddziałujące destrukcyjnie na kadrę (i w konsekwencji na jakość kształcenia), umożliwiające „ręczne sterowanie” szkolnictwem wyższym przez resort. Projekt koliduje z pracami nad strategią rozwoju szkolnictwa wyższego w Polsce. Ewentualna „duża” nowelizacja Ustawy (lub nowa Ustawa) powinna być zaproponowana dopiero po opracowaniu i ustanowieniu tej strategii.

ktoś potrafił poprowadzić jeden doktorat (zwłaszcza, gdy był jakościowo dobry lub bardzo dobry), to należy przyjąć, że osiągnął tę umiejętność na stałe i nie musi jej powtórnie wykazywać. Procedury oceny pracy naukowej w naukach przyrodniczych i humanistycznych powinny być odrębne. Proponowana Ustawa o stopniach i tytułach przewiduje liczbę recenzji przewodów doktorskich/habilitacyjnych jako wskaźnik dorobku i pozycji ocenianego naukowca w środowisku naukowym. Jeśli nawet uznać pewną użyteczność tego wskaźnika, to nie można całkiem pominąć powszechnie na świecie stosowanych w naukach przyrodniczych wskaźników: liczby cytowań publikacji ocenianego naukowca w światowej literaturze naukowej (na tle określonej dziedziny - nie da się określić uniwersalnych miar), oraz wskaźniki jakości czasopism, które te publikacje zawierają.

24. Projekt nowelizacji jest przykładem postępującego zawłaszczania prawa regulującego zasady organizacji autonomicznych uczelni przez organy władzy państwowej. Projekt nie gwarantuje stabilności prawa, czego wyrazem jest wprowadzenie w zmienianych artykułach aż 36 odniesień do rozporządzeń Ministra NiSzw. Tymczasem w pełnych tekstach obu obecnie obowiązujących ustaw objętych nowelizacją, jest takich odniesień 25, a w poprzednio obowiązujących trzech ustawach z lat dziewięćdziesiątych jest tylko 5 takich odniesień.

Przewodniczący KSN NSZZ „Solidarność”

Janusz Sobieszkański

PROTESTY PRZECIW ZMIANOM W USTAWIE PRAWO O SZKOLNICTWIE WYŻSZYM

Poniżej zamieszczamy protesty przeciw proponowanym zmianom w Ustawie „Prawo o szkolnictwie wyższym” sformułowane przez Solidarność Wyższych Uczelni w Krakowie i Solidarność Uniwersytetu Wrocławskiego. (RED.)

Uniwersytetu Wrocławskiego protestuje przeciw takim zmianom w Ustawie „Prawo o szkolnictwie wyższym”, które:

1. Ograniczają autonomię uczelni poprzez:

- a) centralne sterowanie liczbą nowo przyjmowanych studentów,
- b) wymuszanie na władzach uczelni określonego trybu zatrudniania kadry naukowej,
- c) obniżanie rangi rad wydziałów odbierając im prawa nadawania stopni naukowych – habilitacja nie będzie więc dziełem uczelni macierzystej, lecz Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów. Dodatkowo wydłuża to i biurokratyzuje procedury awansu naukowego doktorów,
- d) ograniczenie członkostwa w senacie do dwóch kadencji prowadzącą do braku spójności w podejmowaniu długofalowych decyzji o znaczeniu strategicznym dla uczelni,
- e) wprowadzenie instytucji rektora komisarycznego - minister będzie mógł powołać osobę pełniącą obowiązki rektora w przypadku, gdy uczelnia popadnie w tarapaty finansowe, a jej dotychczasowy rektor nie będzie potrafił wprowadzić programu naprawczego.

2. Pogarszają i tak fatalny „komfort” pracy ludzi nauki poprzez:

- a) niepewność zatrudnienia,
- b) rotację asystentów i adiunktów po 8 latach nie zostawiając uczelniom decyzji co do długości tego okresu,
- c) bezwzględny zakaz podejmowania dodatkowego bez uzyskania zgody rektora przy jednoczesnym braku perspektywy na godziwe wynagrodzenie (art. 151 – średnie minimum odnosi się w dalszym ciągu do kwoty bazowej, a nie do przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce). Zdecydowana większość nauczycieli akademickich zatrudnionych na stanowisku asystenta zarabia około 54%, a adiunkta około 83% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce,
- d) likwidację urlopu habilitacyjnego,
- e) możliwość zwiększenia obciążenia dydaktycznego,
- f) nakaz rozwiązania umowy o pracę z nauczycielem akademickim wraz z osiągnięciem wieku emerytalnego,
- g) do stosunków pracy nawiązanych przed dniem wejścia w życie ustawy będą miały zastosowanie nowe regulacje. Jest to przykład działania prawa wstecz, nie zapewniający równości stron w relacji pracownik – pracodawca.

3. Zmieniają system kształcenia na niekorzyść studentów i doktorantów poprzez:

- a) zawieranie umów cywilno-prawnych przez wszystkich studentów z uczelnią, co oznacza, że studia mają się opierać na kontrakcie między studentem a uczelnią,
- b) niekorzystne przepisy dotyczące warunków podjęcia bezpłatnie studiów na kolejnym kierunku - na dwóch darmowych kierunkach jednocześnie będą mogli studiować jedynie studenci wybitni, a będzie to ok. 10 proc. z danego kierunku,
- c) limitowanie tylko w uczelniach publicznych wzrostu ogólnej liczby studentów studiów stacjonarnych do 2% bez zgody ministra - może to ograniczać młodzieży dostęp do atrakcyjnych i potrzebnych gospodarce kierunków kształcenia,
- d) złe zapisy dotyczące systemu stypendialnego. W szczególności ogranicza się środki na stypendia naukowe i rozmywa kryteria ich przyznawania. Negatywnie należy ocenić proponowaną likwidację stypendium na wyżywienie i stypendium mieszkaniowego,
- e) wprowadzenie trójstopniowych studiów, przez co młodzi naukowcy pracujący nad doktoratami zredukowani zostali do roli starszych studentów. Ztracono w ten sposób partnerskie relacje między doktorantami a pracownikami.

Ponadto protestujemy przeciwko:

- 1) nadaniu senatowi uprawnień rady pracowniczej, co znacznie ograniczy możliwości działania związków zawodowych,
- 2) pozbawieniu Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego, przemianowanej na Radę Główną Nauki i Szkolnictwa Wyższego charakteru wybieralnego organu przedstawicielskiego.

Domagamy się wycofania projektu nowelizacji ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym” do czasu zakończenia prac nad „Strategią Rozwoju Szkolnictwa Wyższego do roku 2020”. Przyjęcie strategii rozwoju jest działaniem nadrzędnym w polityce państwa. Uchwalenie odpowiednich do strategii regulacji prawnych jest następstwem tego działania. Odwrócenie tej logicznej kolejności wprowadza chaos, tworzy fakty dokonane w odniesieniu do dopiero dyskutowanych celów i działań strategicznych. W szczególności gdy dotyczy to tak ważnych i wzbudzających poważne kontrowersje zagadnień jak zarządzanie systemem szkolnictwa wyższego, ustrój uczelni i polityka kadrowa.

Protestujemy!!!

Przeciw proponowanym przez MNiSzW zmianom w ustawie „Prawo o szkolnictwie wyższym”

Proponowane przez MNiSzW zmiany ustawy „Prawo o SzW...” z dnia 30.03.2010:

- nie są poprzedzone przyjęciem strategii rozwoju szkolnictwa wyższego;
- ograniczają samorządność uczelni i środowiska akademickiego poprzez zmniejszenie roli organów kolegialnych na rzecz zwiększenia uprawnień organów jednoosobowych (przeniesienie na senaty uprawnień związków zawodowych oraz dopuszczenie trybu konkursowego wylaniania rektorów w uczelniach publicznych, mianowanie członków Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego w miejsce ich wybieralności),
- dzielą społeczność akademicką, wprowadzają destabilizację i dyskryminację kadry uczelni publicznych przez niekorzystne zmiany form zatrudnienia, wprowadzenie klauzuli wygaśnięcia stosunku pracy po osiągnięciu wieku emerytalnego,
- nie gwarantują zwiększenia poziomu finansowania szkolnictwa wyższego i stwarzają ryzyko utraty publicznych środków finansowych na rzecz uczelni prywatnych, bez gwarancji ich rozliczenia; likwidują wieloletowość, ale bez zwiększenia wynagrodzeń;
- wprowadzają kosztowne i złożone mechanizmy finansowania szkolnictwa wyższego (w tym tzw. KNOWy);
- obniżają standardy nauczania (nowe minima kadrowe: 1 dr hab. = 2 doktorów, 1 dr = 2 magistrów);
- ograniczają bezpłatne studiowanie na drugim kierunku studiów, wprowadzają limity na zajęcia nadobowiązkowe.

ŻĄDAMY WYCOFANIA PROJEKTU ZMIAN W USTAWIE „PRAWO o SzW...” DO CZASU ZAKOŃCZENIA PRAC NAD STRATEGIĄ ROZWOJU SZKOLNICTWA WYŻSZEGO.

Porozumienie NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” Uczelni Krakowa

Sprawozdanie Komisji KSN ds. Zagranicznych

Kadencja 2006-2010

Komisja ds. Zagranicznych ukonstytuowała się w składzie 20 osób plus przewodniczący, a mianowicie:

1. Ryszard Mosakowski – przewodniczący	8. Halina Kruczek	15. Teresa Seidler
2. Bogdan Ambrożek	9. Kazimierz Łątka	16. Kazimierz Siciński
3. Janusz Fudaliński	10. Elżbieta Leszczyńska	17. Stanisława Szarska
4. Barbara Jakubowska	11. Bogusław Misterkiewicz	18. Tadeusz Sznajderski
5. Józef Kaczor	12. Beata Petkowicz	19. Iwona Wędrychowska
6. Leszek Koszałka	13. Wojciech Pillich	20. Hanna Witkowska
7. Maria Kotefko	14. Małgorzata Rachwańska	21. Ewa Żelazna

Od początku swojego funkcjonowania miała i ma specyficzny sposób działania. Praca jej członków nie polegała bowiem na zwoływaniu zebrań i kolektywnym podejmowaniu decyzji. Nie było to ciało decyzyjne. Komisja to zespół ludzi, którzy zdecydowali się poświęcić część swojego czasu oraz wiedzę i umiejętności na wykonywanie prac, które powinni wykonywać pracownicy etatowi zarówno administracyjni, jak i wyspecjalizowani w odpowiedniej tematyce pracownicy merytoryczni.

Do skrzynki e-mailowej przewodniczącego Komisji napływa ogromna ilość korespondencji w j. angielskim zarówno bezpośrednio, jak i poprzez Biuro KSN i Sekretariat Nauki i Oświaty. Są w tej korespondencji także komunikaty, białe i zielone księgi KE¹¹, rekomendacje, czasami projekty rozporządzeń, decyzji czy dyrektyw, a także projekty opinii do tych dokumentów przygotowywane przez

¹¹ Komisja Europejska.

ETUCE¹². Są także prośby o opracowanie ankiet, apele o wsparcie solidarnościowe dla innych związków zawodowych, o wysyłanie listów protestacyjnych etc. Liczba przysyłanych maili, przekracza 1400 rocznie — część z załącznikami, niekiedy o znacznej objętości. Również korespondencja wychodząca, nie wnikając w jej treść i objętość, to kilkaset maili rocznie. Czytanie korespondencji i odpowiadanie na nią, analiza przychodzących dokumentów, opracowywanie opinii i stanowisk wymaga wysokich kwalifikacji językowych i dużej wiedzy merytorycznej, a także poświęcenia ogromnej ilości czasu. Zajmując się działalnością zagraniczną dorywczo trudno jest niekiedy członkom Komisji sprostać tym wymaganiom. To powoduje, że przewodniczący Komisji jest najbardziej obciążonym pracą związkową członkiem Prezydium. Wykonywana przez niego praca odpowiada obciążeniu znacznie przekraczającemu jeden etat. Tymczasem związki zawodowe na zachodzie posiadają w swojej strukturze organizacyjnej departamenty do zajmowania się polityką zagraniczną i współpracą międzynarodową.

Dodatkowym obciążeniem wymagającym dużego wkładu pracy dla osób angażujących się w prace Komisji jest konieczność merytorycznego przygotowania się do uczestnictwa w seminariach i konferencjach międzynarodowych organizowanych przez EI¹³ i ETUCE.

W zakres prac Komisji ds. Zagranicznych wchodziły m.in. następujące sprawy:

1. Przygotowywanie projektów opinii i stanowisk, na prośbę EI i ETUCE i inne międzynarodowe struktury związkowe, na temat wydawanych dokumentów i podejmowanych działań przez Komisję Europejską (komunikaty, rekomendacje, z na projekty dyrektyw etc.), a także przez UNESCO, OECD¹⁴, WTO¹⁵ i inne organizacje międzyrządowe.
2. Organizacja seminariów z udziałem i we współpracy z zagranicznymi organizacjami związkowymi szkolnictwa wyższego i badań.
3. Aktywne uczestnictwo w konferencjach, seminariach i okrągłych stołach organizowanych przez EI i ETUCE oraz inne międzynarodowe struktury związkowe.
4. Udział we wprowadzaniu Procesu Bolońskiego w Polsce.
5. Współpraca w realizacji badań ankietowych i innych opracowywanych przez EI, ETUCE i inne międzynarodowe struktury związkowe.

6. Udział w tworzeniu przez ETUCE europejskiego sektorowego komitetu dialogu społecznego dla edukacji.
7. Gromadzenie, przetwarzanie, opracowywanie i rozpowszechnianie informacji napływających do KSN na temat wydarzeń w szkolnictwie wyższym i nauce w Europie i na świecie, a zwłaszcza w UE.
8. Pozyskiwanie na potrzeby KSN ściśle określonych informacji na temat różnych aspektów szkolnictwa wyższego w krajach europejskich.
9. Gromadzenie, przetwarzanie, opracowywanie i rozpowszechnianie informacji na temat działań podejmowanych przez Education International, ETUCE, UNI¹⁶ i EUROCADRES¹⁷
10. Organizowanie pobytu w Polsce związkowców z zagranicy.

Komisja Europejska publikuje systematycznie różne dokumenty dotyczące edukacji, w tym także szkolnictwa wyższego i nauki, oczekując opinii na ich temat także ze strony partnerów społecznych z obszaru całej Europy. Z kolei ETUCE, jako partner społeczny Unii Europejskiej w dziedzinie edukacji, aby reprezentować poglądy organizacji członkowskich zwraca się do nas z prośbą o opinie. Bywa również tak, że ETUCE jest zapraszane do różnych zespołów roboczych, mając w ten sposób większą możliwość wpływania na treść wypracowywanych dokumentów zanim uzyskają formę gotową do konsultacji. Przykładami takich dokumentów produkowanych przez Komisję Europejską mogą być: Zielona księga z 2007r. „Europejski obszar badawczy: Nowe perspektywy”, komunikat - „Lepsze kariery i mobilność”, czy też uaktualniona wersja „Ram strategicznych współpracy europejskiej w edukacji i szkoleniu”. Ważne dla KSN dokumenty napływają także ze strony innych organizacji międzynarodowych, w tym zwłaszcza OECD, które dokonuje m.in. okresowej oceny systemów edukacji i nauki w krajach członkowskich tej organizacji. Zdarzało się już nieraz, że niektóre zawarte w takich raportach poglądy stanowiły doskonałe argumenty do wykorzystania w dyskusjach z rządem. Tego typu materiały były przez Komisję tłumaczone na język polski. Początkowo dłuższe teksty były tłumaczone zespołowo. Metoda zespołowego tłumaczenia została jednak zaniechana, gdyż poszczególne fragmenty tekstu tłumaczone przez różne osoby nie były ze sobą kompatybilne i wymagały od przewodniczącego Komisji poświęcenia dużej ilości czasu na ich weryfikację. Z tego względu tłumaczenie niektórych dokumentów zlecano na zewnątrz. Nie zwalniało to jednak przewodniczącego Komisji od wnikliwej korekty także i tych tłumaczeń, gdyż z powodu

¹² Europejski Komitet Związków Zawodowych dla Edukacji.

¹³ Education International.

¹⁴ Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju.

¹⁵ Światowa Organizacja Handlu.

¹⁶ Union Network International, w którym także afiliowany jest KSN w części dotyczącej JBR-ów.

¹⁷ Eurokadry.

nieznajomości problematyki stanowiącej przedmiot tłumaczeń otrzymywane teksty były bardzo źle przetłumaczone i wymagały zazwyczaj gruntownego przerehabilitowania. Zdecydowanie mniejszą liczbę błędów zawierały tłumaczenia z języka polskiego na język angielski. Takie zlecenia były jednak bardzo rzadkie i dotyczyły tylko trzech stanowisk Rady KSN w sprawie reformy struktury organizacyjnej EI w regionie europejskim. Stanowiska te, rozsyłane do wszystkich nauczycielskich związków zawodowych w Europie, aby były dobrze odebrane, wymagały dużej poprawności językowej.

Członkowie Komisji, a także w niektórych przypadkach osoby spoza komisji, brali udział w różnych seminariach i konferencjach międzynarodowych. Były to spotkania w różnych krajach europejskich organizowane przez ETUCE, rządzie przez EI, i dotyczyły zarówno szkolnictwa wyższego i badań, jak i tematyki oświatowej, a także ogólnozwiązkowej. Część seminariów była związana z budowaniem europejskiego sektorowego komitetu dialogu społecznego dla edukacji.

Spośród osób, które reprezentowały KSN co najmniej raz w jakimś spotkaniu międzynarodowym (na seminarium, Okrągłym Stole Krajów Europy Środkowej i Wschodniej, konferencji) lub uczestniczyły w składzie oficjalnej delegacji można wymienić: Andrzeja Grząźlewicza, Marka Gutowskiego, Barbarę Jakubowską, Marię Kotełko, Leszka Koszałkę, Elżbietę Leszczyńską, Bogumiła Linde, Ryszarda Mosakowskiego, Wojciecha Pillicha, Małgorzatę Rachwalską, Janusza Sobieszczańskiego, Teresę Seidler, Ewę Żelazną, Juliana Srebrnego, Tadeusza Szymańskiego. Przykładami konferencji, w których uczestniczyli przedstawiciele KSN, poza poświęconymi budowaniu dialogu społecznego na poziomie europejskim, są: „Nauczyciele dla Europy Socjalnej”, „Przemoc w szkołach”, „Stres w pracy”, „Równość płci”, „Status nauczycieli akademickich — 10 lat po przyjęciu Rekomendacji UNESCO z 1997 r.”, „Mobilność pracowników i studentów” etc. Informacje o możliwości wyjazdu na seminaria i konferencje zagraniczne były przekazywane członkom Rady KSN i Komisji ds. Zagranicznych pocztą elektroniczną. Sprawozdania z wyjazdów były publikowane systematycznie we „Wiadomościach KSN”. Koszty podróży i pobytu były pokrywane przez ETUCE lub EI, za wyjątkiem Okrągłych Stołów Europy Środkowej i Wschodniej, gdzie koszty przejazdu pokrywają organizacje delegujące a pobytu EI.

Począwszy od konferencji europejskich ministrów edukacji w Bergen w 2005 r. Struktura Europejska EI jest członkiem Procesu Bolońskiego, jako jeden z ośmiu partnerów konsultacyjnych, obok EUA¹⁸ i ESU¹⁹. EI wraz z ESU podjęła się

przeprowadzenia kampanii na rzecz promowania mobilności pracowników i studentów w 2008 r., zakończonej konferencją walidacyjną w październiku 2008 r. w Lille. W Polsce Samorząd Studentów RP przy współpracy KSN zorganizował w dniu 5 kwietnia 2008 r. konferencję zatytułowaną „Mobilność – czy to się nam opłaca?”, na której Maria Kotełko wygłosiła referat w imieniu KSN zatytułowany „Znaczenie mobilności kadry akademickiej dla społeczności uniwersyteckiej”.

Oddzielną kategorię spotkań międzynarodowych stanowią konferencje europejskie EI/ETUCE, odbywające się co 3 lata, oraz kongresy światowe EI. W okresie sprawozdawczym odbyły się 2 konferencje europejskie. Pierwsza w 2006 r., na której KSN był reprezentowany przez R. Mosakowskiego, i druga w listopadzie 2009 r. w Warszawie, w której uczestniczyli: Tadeusz Kolenda, Wojciech Pillich, Ryszard Mosakowski i Janusz Sobieszczański. W Kongresie Światowym EI, który odbywał się w Berlinie w lipcu 2007 r., wzięli udział Janusz Sobieszczański i Ryszard Mosakowski. Koszty pobytu na kongresie pokryło EI, a podróży pociągiem – KSN.

Równoległe z budowaniem sektorowego komitetu dialogu społecznego podejmowano próbę sformalizowania dialogu społecznego w obszarze edukacji na poziomie krajowym, czyli stworzenia czegoś w rodzaju platformy, w ramach której związki zawodowe w szkolnictwie wyższym, Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego, przedstawiciele konferencji rektorskich, a być może także inni partnerzy dyskutowaliby istotne sprawy dla szkolnictwa wyższego, w tym przygotowywane reformy. Miały to być dwa oddzielne komitety: jeden dla szkolnictwa wyższego a drugi dla oświaty. Został w tym celu powołany zespół roboczy w styczniu 2007 r. pod kierunkiem Janusza Krupy – ówczesnego wicedyrektora Departamentu Współpracy Międzynarodowej MEN, który bardzo blisko współpracował z przewodniczącym Komisji ds. Zagranicznych KSN. Efektem prac zespołu było zorganizowanie seminarium na temat dialogu społecznego, na którym referat wygłosił R. Mosakowski. Awans Janusza Krupy na stanowisko dyrektora innego departamentu a także brak zainteresowania ze strony kierownictwa Sekcji takim komitetem skłonił przewodniczącego Komisji do wstrzymania prac, a następnie ich całkowitego zaniechania.

Tymczasem na poziomie europejskim konsekwentna praca Martina Romera — Sekretarza Generalnego ETUCE doprowadziła najpierw do utworzenia Europejskiej Federacji Pracodawców w Edukacji, a następnie Europejskiego Sektorowego Komitetu Dialogu Społecznego dla Edukacji. Formalna decyzja o powołaniu tego komitetu

¹⁸ Europejskie Stowarzyszenie Uniwersytetów.

¹⁹ Europejski Związek Studentów.

zostanie ogłoszona przez przedstawiciela Komisji Europejskiej na pierwszym posiedzeniu komitetu w czerwcu br.

Z punktu widzenia KSN bardzo ważną strukturą EI jest Stały Komitet Szkolnictwa Wyższego i Badań (HERSC²⁰), w pracach którego uczestniczył R. Mosakowski. Komitet odbywa 2 spotkania rocznie. Koszty uczestnictwa (przeloty, hotele) pokrywają w zasadzie organizacje delegujące. Jednak na prośbę R. Mosakowskiego jego wyjazdy na posiedzenia tego komitetu były pokrywane przez EI, a gdy to nie było możliwe — przez Komisję Krajową. Dotyczy to także światowych konferencji szkolnictwa wyższego, na których R. Mosakowski był zazwyczaj proszony o przygotowanie referatu. W czasie ostatniej kadencji odbyła się jedna tego typu konferencja w 2007 r. w Maladze. W przypadku delegowania na taką konferencję większej liczby osób pełne koszty ich uczestnictwa pokrywa KSN.

W czasie obecnej kadencji władz do Komisji napłynęło ponad 20 ankiet do opracowania, które dotyczyły różnych spraw, w tym różnych aspektów zatrudniania obcokrajowców w szkołach wyższych, mobilności pracowników i studentów, oceny różnych aspektów procesu bolońskiego przez nauczycieli akademickich, wpływu reform emerytalnych na sytuację kobiet, a także polityki związków zawodowych w różnych aspektach działalności związkowej. Ankiety ułatwiają władzom EI i ETUCE przygotowanie stanowisk w ważnych sprawach dotyczących dokumentów opracowywanych przez UE i inne organizacje międzynarodowe. Ankiety często poprzedzają odpowiednie seminaria lub konferencje organizowane przez ETUCE, na których przedstawiane są i dyskutowane odpowiednio opracowane wyniki badań ankietowych.

W okresie sprawozdawczym do KSN napłynęło także szereg petycji przygotowanych przez EI/ETUCE lub przez EKZZ²¹ w tym: „w sprawie zachowania edukacji jako usług publicznych, na rzecz edukacji wysokiej jakości dostępnej dla wszystkich, przeciwko rewizji przez Radę UE dyrektywy dotyczącej czasu pracy”.

Są kraje, w których nie istnieje swoboda organizowania się w Związki Zawodowe, w innych takie prawa są bardzo ograniczone, a jeszcze w innych podejmowane działania związkowe są bardzo niebezpieczne dla ich uczestników, a zwłaszcza organizatorów protestów, gdyż grożą poważnymi konsekwencjami w postaci długoletnich wyroków więzienia, a w skrajnych przypadkach wyrokami śmierci (Iran). KSN, wraz z innymi organizacjami afiliowanymi w EI, podejmował działania w postaci apeli i listów protestacyjnych kierowanych do władz krajów, w których prawa związkowe są gwałcone. Występowaliśmy przeciwko aresztowaniu działaczy

nauczycielskich Związków Zawodowych Turcji (Egitim Sen i KESK). Najbardziej drastyczny przypadek dotyczył apelu do władz Iranu przeciwko egzekucji działacza związkowego. Nasze apele dotyczyły m.in. sytuacji w Południowej Osetii (Gruzja), solidaryzowaliśmy się ze związkowcami w Grecji i Włoszech, domagaliśmy się rejestracji Związków Zawodowych w Etiopii. KSN wysłał listy solidarnościowe do związkowców w dziedzinie edukacji w Bułgarii i w Zimbabwie.

Prezydium KSN w styczniu 2006 r. odpowiedziało pozytywnie na prośbę nauczycielskiego Związku Zawodowego Egiptu GTUESR nawiązania współpracy. Skutkiem tej decyzji, na zaproszenie KSN, delegacja z Egiptu przebywała w naszym kraju w listopadzie 2007 r. zapoznając się z organizacją i funkcjonowaniem „Solidarności”, a także z systemem szkolnictwa wyższego i nauki w naszym kraju. Goście z Egiptu, poza Warszawą, przebywali także w Krakowie. W ramach rewizyty w marcu 2008 r. w Egipcie przebywała delegacja KSN. Koszty pobytu gości zgodnie z przyjętą zasadą pokrywają gospodarze, a podróży — organizacje delegujące. Prezydium KSN przyjęło zasadę, że połowę kosztów podróży członków delegacji KSN pokrywają osoby delegowane. W dniach 12-19 lipca 2009 r. delegacja z Egiptu ponownie odwiedziła nasz kraj. Tym razem, poza Warszawą, Egipcjanie przebywali w Gdańsku. Osoby, które opiekowały się nimi, wzięły udział w drugim wyjeździe do Egiptu w lutym br. Całością spraw organizacyjnych dotyczących przyjazdu Egipcjan do Polski (kontakty z Egipcjanami, Ministerstwem Spraw Zagranicznych i konsulem w Polskiej Ambasadzie w Egipcie), a także ich pobytu w naszym kraju, zajmował się przewodniczący Komisji ds. Zagranicznych. Warto w tym miejscu dodać, że być może pozytywnym efektem kontaktów związkowych będzie nawiązanie współpracy pomiędzy niektórymi uczelniami polskimi i egipskimi (są zapowiedzi takiej współpracy w postaci wstępnego porozumienia).

KSN utrzymuje bliskie kontakty z GEW. Niemalże od początku lat 90. Komisja ds. Zagranicznych organizuje cykliczne seminaria KSN-GEW. Ostatnie odbyło się w 2008 r. w Kołobrzegu, w którym uczestniczyło ok. 50 osób. Seminarium uzyskało wysoką ocenę Fundacji Friedricha Eberta, która sfinansowała tłumaczenie symultaniczne. Wszystkie dotychczasowe seminaria były organizowane w Polsce. Tym razem koledzy niemieccy wyszli z propozycją, aby kolejne odbyło się w Niemczech. Najbliższe seminarium, z udziałem 10 uczestników z KSN, odbędzie się w dniach 21-22 czerwca 2010 r. we Frankfurcie nad Odrą, na terenie Uniwersytetu Europejskiego Viadrina. We wszystkich pracach organizacyjnych i merytorycznych tego seminarium uczestniczy przewodniczący Komisji ds. Zagranicznych KSN.

²⁰ Higher Education and Research Standing Committee.

²¹ Europejska Konfederacja Związków Zawodowych.

Wojciech Pillich uczestniczy w szkołach letnich organizowanych przez GEW, a Janusz Sobieszczański, jako przewodniczący KSN, jest zapraszany na kongresy sprawozdawczo-wyborcze tej organizacji, przy czym ostatni, w którym uczestniczył, odbył się w kwietniu 2009 r. w Norymberdze.

Janusz Sobieszczański i Barbara Jakubowska przebywali w Gruzji na przełomie listopada i grudnia na zaproszenie Gruzińskiego Wolnego Związku Zawodowego Edukatorów i Naukowców. Związkowcy z Gruzji na czele z przewodniczącą Mananą Ghurchumalidze byli podejmowani przez KSN w Warszawie tuż po zakończeniu Europejskiej Konferencji EI w listopadzie 2009 r., a następnie w Krakowie, gdzie uczestniczyli także w posiedzeniu Prezydium KSN JBR.

Niezwykle ważny był głos KSN w sprawach reformy struktury europejskiej Education International, której wynikiem miała być m.in. likwidacja ETUCE. W swoich stanowiskach KSN odnosił się do różnych wariantów proponowanych reform, poczynając od jesieni 2007 r. Łącznie zostały opracowane cztery stanowiska. Ze względu na brak chętnych, projekty stanowisk przygotowywał przewodniczący Komisji. Stanowiska w drodze głosowania akceptowała Rada KSN. Na szczęście zwolennikom likwidacji ETUCE nie udało się uzyskać na konferencji w Warszawie wystarczającej liczby głosów, choć byli bardzo blisko. Zwolennicy likwidacji ETUCE nie zrezygnowali ze swoich zamiarów i już jest podejmowana kolejna próba zmiany sytuacji. W tym celu na jesieni br. prawdopodobnie zostanie zorganizowana nadzwyczajna konferencja EI.

Poza EI KSN jest afiliowany w części JBR-owskiej także w innej globalnej federacji związkowej zwanej Union Network International (UNI). W dniach 9-10 października w Krakowie odbyło się zebranie Komitetu Sterującego sektora „Przemysł, Biznes i Usługi Informatyczne” IBITS²² tej federacji połączone z seminarium UNI-IBITS-NSZZ „Solidarność” i Walnym Zebraniem Delegatów KSN JBR. Seminarium i imprezy towarzyszące (takie jak zwiedzenie Krakowa i Obozu Koncentracyjnego w Oświęcimiu) uzyskały bardzo wysoką ocenę kolegów z zagranicy.

Marek Bogacz i Krzysztof Oset uczestniczyli w konferencji na temat: „Wkład agencji pracy tymczasowej na rzecz przejścia do europejskiego rynku pracy; przykład szkolenia zawodowego”, która odbyła się w Brukseli 4.12.2008 r.

Roman Pietrzak uczestniczył w dniach 29-31 lipca 2009 r., w Hamburgu, w szkole letniej „4th UNI-EUROPA²³ Young Summer School 2009”. Celem tej szkoły było doskonalenie młodych

aktywistów związkowych w negocjacjach, komunikacji i prezentacji.

KSN uczestniczy także w pracach europejskiej struktury pozazwiązkowej EUROCADRES, która zrzesza pracowników z wyższym wykształceniem i kadry kierownicze będących członkami Związków zawodowych, Z należących do krajowych central związkowych afiliowanych w EKZZ. Uprawnienie KSN do uczestnictwa w działalności EUROCADRES wynika zarówno z bycia częścią składową NSZZ „Solidarność”, jak i poprzez ETUCE, które bezpośrednio wchodzi w skład EUROCADRES. Prace polskich przedstawicieli koordynuje Marian Krzaklewski, który jest wiceprzewodniczącym Komitetu Wykonawczego. W dniach 28-29 listopada 2006 r. w Brukseli Wojciech Grodzki i Aureliusz Pysik uczestniczyli w seminarium do projektu dotyczącego młodych pracowników. Aureliusz Pysik uczestniczył ponadto w warsztatach zatytułowanych „Młodzi Profesjonaliści: zasoby i szanse Europy”, które odbyły się w Alberobello k. Bari (Włochy) w dniach 26 – 27.04. 2007 r.

Trzy osoby reprezentowały KSN w seminariach w Brukseli. Marek Bogacz w maju 2007 r. uczestniczył w seminarium pt. „Mobilność i rozwój kariery zawodowej pracowników z wyższym wykształceniem i kadry kierowniczej”, Jolanta Szymczak — w seminarium „Zarządzanie zmianami poprzez różnorodność” w listopadzie 2007 r. oraz Aureliusz Pysik w maju 2008 r. w seminarium o tej samej tematyce.

Jolanta Szymczak i Ryszard Walentyński uczestniczyli w kongresie EUROCADRES w Brukseli w listopadzie 2008 r. i w połączonym z tym kongresem seminarium pt. „Umiejętności i kompetencje w konkurencyjnej Europie”.

KSN JBR uczestniczył w projekcie o akronimie „DobroDosli”, który zmierzał do opracowania wzorcowego układu zbiorowego pracy w kilku wytypowanych branżach, w tym dla jednostek badawczo-rozwojowych (JBR) i/lub układu ponadzakładowego. W tym celu odbyły się spotkania w 2008 i 2009 r. w Wiedniu, Krakowie i warsztaty polsko-austriackie Katowicach. W spotkaniach w Wiedniu KSN JBR reprezentował Marek Bogacz. Końcowe spotkanie z tej serii odbyło się w Pradze w dniach 22-23. czerwca 2009 r., w którym wzięli udział: Halina Jarząbek, Małgorzata Podwyszyńska, Marek Bogacz i Marian Krzaklewski. Rezultatem projektu jest obszerny, liczący 44 strony, wraz z załącznikami, szczegółowy raport w postaci wzorcowych układów zbiorowych pracy dla branż uczestniczących w projekcie, w tym dla polskich instytutów badawczych.

Aureliusz Pysik i Remigiusz Kopoczek uczestniczyli w dniach 28-29. września 2009 r. w Brukseli w konferencji „Intrapreneurship - young professionals starting innovations”. Spotkanie to było

²² Industry, Business and Information Technology Services.

²³ Struktura europejska UNI.

zorganizowane w ramach programu StartPro organizowanego przez EUROCADRES. Celem konferencji była dyskusja i wypracowanie propozycji dotyczących aktywizacji młodych profesjonalistów we wdrażaniu rozwiązań innowacyjnych w ramach przedsiębiorstw i organizacji, w których są zatrudnieni.

Marek Bogacz uczestniczył w dniach 16-18.02.2010 w Hamburgu w seminarium szkoleniowym zorganizowanym przez Departament Edukacyjny Europejskiego Instytutu Związków Zawodowych i EUROCADRES pt. „Goodbye Working Time? – How to assess P&MS' performance”.

Wyjazdy organizowane zarówno przez UNI, jak i EUROCADRES (hotele, przeloty i częściowo wyżywienie) były pokrywane przez organizatorów. Podobnie jak w przypadku wyjazdów organizowanych przez EI i ETUCE sprawozdania były publikowane we „Wiadomościach KSN” i na stronie internetowej.

Wnioski na następną kadencję:

1. Praca nad różnymi dokumentami, zwłaszcza nad stanowiskami KSN, potwierdziła znaną prawdę, że żadnych dokumentów nie przygotowuje się kolegialnie. Ktoś kompetentny musi przygotować

projekt stanowiska, którego redakcję można następnie doskonalic kolegialnie.

2. Ze względu na niski poziom tłumaczeń z j. angielskiego na j. polski wykonywanych przez firmy zewnętrzne, celowe jest zlecenie tłumaczeń ważnych dla szkolnictwa wyższego dokumentów wydawanych przez organizacje międzynarodowe takie np. jak: UE, OECD, UNESCO, ETUCE etc. niektórym członkom Komisji, znającym problematykę i dlatego gwarantującym wysoką jakość wykonanej pracy.
3. Ze względu na ogromne obciążenie pracą Komisja proponuje wydzielenie środków finansowych na pokrycie jednego etatu lub jego części, a także na niezbędne tłumaczenia.
4. Ze względu na ponoszone koszty oraz ograniczone korzyści merytoryczne ze współpracy GTUESR z Egiptu, spowodowane dużą odległością pomiędzy obydwojma krajami, Komisja sugeruje, aby przyszła Rada KSN rozważyła ograniczenie częstości wyjazdów, liczebności delegacji KSN i czasu jej pobytu w Egipcie. Można by traktować takie wyjazdy jako swego rodzaju nagrodę dla członków Rady i innych osób, które wyróżniają się swoim zaangażowaniem w pracę na rzecz KSN.

Ryszard Mosakowski

WALNE ZEBRANIE DELEGATÓW KSN NSZZ „S”

Sękocin Stary, 14-16 maja 2010 r.

Lista delegatów na WZD KSN

L.p.	Nazwisko i imię	Uczelnia, Instytut
1.	Adamowski Bogdan	Politechnika Wrocławska
2.	Ambrożek Bogdan	Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny, Szczecin
3.	Andrzejewska Krystyna	Uniwersytet Adama Mickiewicza, Poznań
4.	Bancewicz Józef	Politechnika Poznańska
5.	Bartkiewicz Alicja	RSN Łódź
6.	Barwiński Bogdan	Uniwersytet Wrocławski
7.	Berkan Jan	Politechnika Warszawska
8.	Białowolska-Teichman Aniela	Politechnika Gdańska
9.	Bieńkowski Adam	Politechnika Warszawska
10.	Biniak Stanisław	Uniwersytet Mikołaja Kopernika, Toruń
11.	Blum Artur	AGH, Kraków
12.	Bogacz Marek	RSN Śląsko-Dąbrowskiego
13.	Bogdańska Barbara	Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej, Warszawa
14.	Bojko Paweł	RSN Śląsko-Dąbrowskiego
15.	Bokiniec Andrzej	Uniwersytet Mikołaja Kopernika, Toruń
16.	Bratkowska-Golaszewska Elżbieta	Uniwersytet Technologiczno-Przyrodniczy, Bydgoszcz
17.	Budzyński Robert	Uniwersytet Warszawski
18.	Chlebowska Dorota	Uniwersytet Gdański
19.	Czajkowska Grażyna	Uniwersytet Wrocławski
20.	Czechowski Lech	Uniwersytet Warszawski
21.	Dmoszyńska-Graniczka Magdalena	Uniwersytet Medyczny, Lublin
22.	Dołęga Bogusław	Politechnika Rzeszowska
23.	Duda Jacek	Politechnika Lubelska
24.	Dudek Jerzy	Instytut Nafty i Gazu, Kraków
25.	Dziergowska Agnieszka	RSN Łódź
26.	Dzik Krzysztof	Instytut Maszyn Matematycznych, Warszawa

27.	Dzik Stanisław	AGH, Kraków
28.	Figiel Andrzej	Politechnika Wrocławska
29.	Floriańczyk Bolesław	Instytut Medycyny Wsi, Lublin
30.	Fornal Lesław	RSN Śląsko-Dąbrowskiego
31.	Frydlewicz Andrzej	Instytut Elektrotechniki, Warszawa
32.	Fudaliński Janusz	Uniwersytet Ekonomiczny, Kraków
33.	Furmańska Małgorzata	Uniwersytet w Białymstoku
34.	Giza Tadeusz	RSN Śląsko-Dąbrowskiego
35.	Gojna-Ucińska Danuta	RSN Śląsko-Dąbrowskiego
36.	Goranczewski Bolesław	Politechnika Opolska
37.	Grodzki Wojciech	Instytut Badawczy Leśnictwa, Raszyn
38.	Grzywacz Małgorzata	Uniwersytet Adama Mickiewicza, Poznań
39.	Gudra Tadeusz	Politechnika Wrocławska
40.	Gwiżdż Andrzej	Instytut Odlewnictwa, Kraków
41.	Hajto Monika	Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej, Warszawa
42.	Izworski Antoni	Politechnika Wrocławska
43.	Jakubiak Andrzej	Politechnika Warszawska
44.	Jakubowska Barbara	Instytut Hodowli i Aklimatyzacji Roślin, Radzików
45.	Jamrożek Wiesław	Uniwersytet Adama Mickiewicza, Poznań
46.	Janeczko Krzysztof	Uniwersytet Jagielloński, Kraków
47.	Janik Wojciech	Uniwersytet Przyrodniczy, Poznań
48.	Jankowski Stanisław	Politechnika Warszawska
49.	Jarosz Bożena	Uniwersytet Pedagogiczny, Kraków
50.	Jarząbek Halina	Instytut Nawozów Sztucznych, Puławy
51.	Jędrychowska Iwona	Akademia Medyczna, Wrocław
52.	Kaczor Józef	UMCS, Lublin
53.	Jereczek-Korzeniewska Katarzyna	Uniwersytet Gdański
54.	Jurka Piotr	SGGW, Warszawa
55.	Karpicz Aneta	Politechnika Warszawska
56.	Kasprzyk Henryk	RSN Śląsko-Dąbrowskiego
57.	Kaszkowiak Mirosława	Uniwersytet Medyczny, Poznań
58.	Klecan Roman	RSN Śląsko-Dąbrowskiego
59.	Kolenda Tadeusz	Politechnika Gdańska
60.	Kopoczek Remigiusz	RSN Śląsko-Dąbrowskiego
61.	Kosmowska Barbara	Pomorska Akademia Medyczna, Szczecin
62.	Kossuth Andrzej	RSN Śląsko-Dąbrowskiego
63.	Koszałka Leszek	Politechnika Wrocławska
64.	Kotełko Maria	RSN Łódź
65.	Kotowicz Tadeusz	Uniwersytet Warmińsko-Mazurski, Olsztyn
66.	Kotyński Andrzej	RSN Łódź
67.	Kozłowski Rafał	RSN Śląsko-Dąbrowskiego
68.	Kryczka Jan	RSN Łódź
69.	Kryś Elżbieta	RSN Łódź
70.	Krzywański Ryszard	Politechnika Wrocławska
71.	Krzyżanowski Józef	Politechnika Wrocławska
72.	Kunisz Kazimierz	Uniwersytet Humanistyczno – Przyrodniczy, Kielce
73.	Lechowski Piotr	Uniwersytet Jagielloński, Kraków
74.	Ledzion Jerzy	RSN Łódź
75.	Lenarcik Andrzej	Politechnika Świętokrzyska, Kielce
76.	Leszczyńska Elżbieta	Uniwersytet im. Adama Mickiewicza, Poznań
77.	Leśniak Zbigniew	Uniwersytet Pedagogiczny, Kraków
78.	Linde Bogumił	Uniwersytet Gdański
79.	Lisik Tadeusz	Uniwersytet Ekonomiczny, Wrocław
80.	Łubkowska Jolanta	Instytut Techniki Budowlanej, Warszawa
81.	Łątka Kazimierz	Uniwersytet Jagielloński, Kraków
82.	Maciejko Grażyna	Politechnika Warszawska
83.	Makowska-Janusik Małgorzata	Akademia im. J.Długosza, Częstochowa
84.	Malec Edward	Uniwersytet Jagielloński, Kraków
85.	Małachowska Krystyna	SGGW, Warszawa
86.	Małecki Piotr	Uniwersytet Ekonomiczny, Kraków
87.	Małyszko Ewa	Uniwersytet Humanistyczno-Przyrodniczy, Kielce
88.	Maniak Barbara	Uniwersytet Przyrodniczy, Lublin
89.	Manikowski Henryk	Politechnika Poznańska

90.	Matuszek Krzysztof	AGH, Kraków
91.	Meler-Kapcia Maria	Politechnika Gdańska
92.	Micha Emil	Uniwersytet Zielonogórski
93.	Mikołajczak Urszula	Uniwersytet Wrocławski
94.	Misterkiewicz Bogusław	Politechnika Radomska
95.	Morgaś Halina	Instytut Sadownictwa i Kwiaciarnictwa, Skierniewice
96.	Morzyniec Władysława	Uniwersytet Rolniczy, Kraków
97.	Mosakowski Ryszard	Politechnika Gdańska
98.	Mościcki Józef	Uniwersytet Jagielloński, Kraków
99.	Nazimek Dobiesław	UMCS, Lublin
100.	Nieróbca Anna	Instytut Uprawy, Nawożenia i Gleboznawstwa, Puławy
101.	Niewiara Ewa	AGH, Kraków
102.	Nowak Grzegorz	UMCS, Lublin
103.	Nowak Maria	UMCS, Lublin
104.	Noworol Czesław	Uniwersytet Jagielloński, Kraków
105.	Okulicz-Kozaryn Radosław	Uniwersytet Adama Mickiewicza, Poznań
106.	Olędzki Jerzy	Politechnika Warszawska
107.	Orkisz Janusz	Politechnika Krakowska
108.	Orzeszkowska Franciszka	Uniwersytet Warmińsko-Mazurski, Olsztyn
109.	Ożóg Tomasz	KUL, Lublin
110.	Pająk Roman	Uniwersytet Gdański
111.	Pawlak Halina	Uniwersytet Przyrodniczy, Lublin
112..	Perzyński Andrzej	Instytut Uprawy, Nawożenia i Gleboznawstwa, Puławy
113.	Petkowicz Beata	Uniwersytet Medyczny, Lublin
114.	Pieszyński Ireneusz	RSN Łódź
115.	Pietrzak Marian	Uniwersytet Przyrodniczy, Poznań
116.	Pietrzykowski Andrzej	AGH, Kraków
117.	Pilecka-Rapacz Małgorzata	Uniwersytet Szczeciński
118.	Pillich Wojciech	RSN Śląsko-Dąbrowskiego
119.	Piątkowski Ryszard	Politechnika Poznańska
120.	Przyłuski Wiesław	ASP, Łódź
121.	Ptasiński Leszek	AGH, Kraków
122.	Rabiega Maria	Politechnika Wrocławska
123.	Romański Jerzy	Uniwersytet Mikołaja Kopernika, Toruń
124.	Rucki Zbigniew	Politechnika Wrocławska
125.	Rudnik Ewa	Instytut Chemii Przemysłowej, Warszawa
126.	Rylski Andrzej	Politechnika Rzeszowska
127.	Rynio Alina	KUL, Lublin
128.	Rysiakiewicz-Pasek Ewa	Politechnika Wrocławska
129.	Rzadkosz Stanisław	AGH, Kraków
130.	Sakowska Joanna	Instytut Geodezji i Kartografii, Warszawa
131.	Sapor Maria	AGH, Kraków
132.	Sawicki Marek	Uniwersytet Jagielloński, Kraków
133.	Seidler Teresa	Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny, Szczecin
134.	Seul Cyprian	Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny, Szczecin
135.	Siciński Kazimierz	RSN Śląsko-Dąbrowskiego
136.	Skiba Teresa	Uniwersytet Przyrodniczy, Wrocław
137.	Skotnicka Alicja	RSN Śląsko-Dąbrowskiego
138.	Skrzetuska Ewa	UMCS, Lublin
139.	Smirnow Andrzej	RSN Śląsko-Dąbrowskiego
140.	Sobieszkański Janusz	Politechnika Warszawska
141.	Sobotko Paweł	Uniwersytet Warmińsko-Mazurski, Olsztyn
142.	Srebrny Julian	Uniwersytet Warszawski
143.	Staniewicz-Brudnik Barbara	Instytut Zaawansowanych Technologii Wytwarzania, Kraków
144.	Stanisławski Janusz	Uniwersytet Ekonomiczny, Wrocław
145.	Stankiewicz Marek	Uniwersytet Medyczny, Białystok
146.	Starakiewicz Aleksander	Politechnika Rzeszowska
147.	Starzomska Monika	RSN Łódź
148.	Suchocki Janusz	Politechnika Białostocka
149.	Szafański Leszek	Uniwersytet Przyrodniczy, Lublin
150.	Szczerba Bogusława	Politechnika Częstochowska
151.	Szołtysek Katarzyna	Uniwersytet Ekonomiczny, Wrocław
152.	Szymański Tadeusz	Politechnika Gdańska

153.	Szymków Janusz	Politechnika Wroclawska
154.	Tomaszek Bogdan	RSN Śl.-Dąbr.
155.	Tomaszewska Ewa	Uniwersytet Warszawski
156.	Tosiek Piotr	UMCS, Lublin
157.	Usowicz Jerzy	Uniwersytet Mikołaja Kopernika, Toruń
158.	Warzec Anna	Instytut Łączności, Warszawa
159.	Wendt Jan	Uniwersytet Gdański
160.	Weres Maria	Uniwersytet Ekonomiczny, Poznań
161.	Wesołowska Maria	SGGW, Warszawa
162.	Wężyk Piotr	Uniwersytet Rolniczy, Kraków
163.	Wibig Joanna	RSN Łódź
164.	Wieczorek Teresa	Instytut Nawozów Sztucznych, Puławy
165.	Wiktorowicz Krzysztof	Uniwersytet Medyczny, Poznań
166.	Winiarski Antoni	RSN Śląsko-Dąbrowskiego
167.	Wojs Jacek	Politechnika Krakowska
168.	Wojsyk Kwiryn	Politechnika Częstochowska
169.	Wojtasiak Jadwiga	Uniwersytet Przyrodniczy, Poznań
170.	Wolak Robert	Uniwersytet Jagielloński, Kraków
171.	Wołodźko Andrzej	Uniwersytet Warmińsko-Mazurski, Olsztyn
172.	Wójtowicz Ewa	Uniwersytet Wroclawski
173.	Zajączkowski Bronisław	Politechnika Krakowska
174.	Zajęcki Janusz	Politechnika Krakowska
175.	Zalewski Dariusz	Uniwersytet Przyrodniczy, Wrocław
176.	Zawalski Andrzej	Uniwersytet Technologiczno – Przyrodniczy, Bydgoszcz
177.	Zawitowski Zbigniew	Politechnika Poznańska
178.	Zdrojewski Zbigniew	RSN Łódź
179.	Zemanek Aleksander	RSN Śląsko-Dąbrowskiego
180.	Zięba Beata	Uniwersytet Adama Mickiewicza, Poznań
181.	Ziomek Agnieszka	Uniwersytet Ekonomiczny, Poznań
182.	Ziółkowski Mariusz	Uniwersytet Warszawski
183.	Ząbczyk-Chmielewska Barbara	Politechnika Gdańska
184.	Żelazna Ewa	Uniwersytet Technologiczno – Przyrodniczy, Bydgoszcz
185.	Żeligowski Andrzej	RSN Łódź
186.	Żółkiewicz Zdzisław	Instytut Odlewnictwa, Kraków
187.	Żurawska Ewa	RSN Śląsko-Dąbrowskiego
188.	Żyżyński Jerzy	Uniwersytet Warszawski

Lista gości na WZD KSN

1.	Śmietala Krystyna	Komisja Rewizyjna KSN
2.	Weiss Krzysztof	Sekretarz KSN
3.	Gutowski Marek	Członek Rady KSN
4.	Szozda Bogdan	KKW
5.	Żyszkiewicz Waldemar	Tygodnik Solidarność
6.	Paplińska Alicja	KSN
7.	Zbyszewska Jolanta	Biuro KSN
8.	Knecicka Joanna	Biuro KSN
9.	Leśkiewicz Wojciech	PIMOT Warszawa
10.	Bartczak Andrzej	Politechnika Łódzka, Łódź
11.	Budzyk Andrzej	Komisja Krajowa, Komisja Statutowa
12.	Zieliński Andrzej S.	KS PSA
13.	Jerzy Jackl	KSPSA
14.	Rafalski Leszek	Przewodniczący RG JBR
15.	Kropiwnicki Andrzej	Przewodniczący Regionu Mazowsze
16.	Śniadek Janusz	Przewodniczący Komisji Krajowej „Solidarności”

Wybory

W wyniku przeprowadzonych wyborów, Walne Zebranie Delegatów wybrało Członków Rady, Komisji Problemowych, Rewizyjnej i Delegatów na Kongres Sekretariatu Nauki i Oświaty przy Komisji Krajowej NSZZ „S”. Nowym przewodniczącym został Edward Malec z Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie. (RED.)

Członkowie Rady Krajowej Sekcji Nauki „S” w kadencji 2010-2014

<i>1.Uniwersytety oraz Akademia Sztuk Pięknych</i>		
1.	Malec Edward, Przewodniczący KSN	Uniwersytet Jagielloński, Kraków
2.	Barwiński Bogdan	Uniwersytet Wrocławski
3.	Kaczor Józef	UMCS, Lublin
4.	Kunisz Kazimierz	Uniwersytet Humanistyczno-Przyrodniczy, Kielce
5.	Leśniak Zbigniew	Uniwersytet Pedagogiczny, Kraków
6.	Linde Bogumił	Uniwersytet Gdański
7.	Ożóg Tomasz	KUL, Lublin
8.	Pilecka-Rapacz Małgorzata	Uniwersytet Szczeciński
9.	Romański Jerzy	Uniwersytet Mikołaja Kopernika, Toruń
10.	Sawicki Marek	Uniwersytet Jagielloński, Kraków
11.	Sobotko Paweł	Uniwersytet Warmińsko-Mazurski, Olsztyn
12.	Wibig Joanna	Regionalna Sekcja Nauki, Łódź
13.	Zięba Beata	Uniwersytet Adama Mickiewicza, Poznań
14.	Żelazna Ewa	Uniwersytet Technologiczno – Przyrodniczy, Bydgoszcz
15.	Żurawska Ewa	RSN Śląsko-Dąbrowskiego
<i>2.Uczelnie ekonomiczne</i>		
16.	Fornal Lesław	RSN Śląsko-Dąbrowskiego
17.	Lisik Tadeusz	Uniwersytet Ekonomiczny, Wrocław
<i>3.Uczelnie techniczne</i>		
18.	Bancewicz Józef	Politechnika Poznańska
19.	Dołęga Bogusław	Politechnika Rzeszowska
20.	Dziergowska Agnieszka	Regionalna Sekcja Nauki, Łódź
21.	Karpicz Aneta	Politechnika Warszawska
22.	Kolenda Tadeusz	Politechnika Gdańska
23.	Kossuth Andrzej	RSN Śląsko-Dąbrowskiego
24.	Koszałka Leszek	Politechnika Wrocławska
25.	Kotelko Maria	RSN Łódź
26.	Maciejko Grażyna	Politechnika Warszawska
27.	Misterkiewicz Bogusław	Politechnika Radomska
28.	Rysiakiewicz-Pasek Ewa	Politechnika Wrocławska
29.	Sapor Maria	AGH, Kraków
30.	Szczerba Bogusława	Politechnika Częstochowska
<i>4.Uczelnie medyczne i AWF</i>		
31.	Gojna-Ucińska Danuta	RSN Śląsko-Dąbrowskiego
32.	Jędrychowska Iwona	Akademia Medyczna, Wrocław
33.	Kotyński Andrzej	Regionalna Sekcja Nauki, Łódź
<i>5.Uczelnie przyrodnicze i rolnicze</i>		
34.	Janik Wojciech	Uniwersytet Przyrodniczy, Poznań
35.	Wesołowska Maria	SGGW, Warszawa
36.	Zalewski Dariusz	Uniwersytet Przyrodniczy, Wrocław
<i>6.Instytuty naukowo-badawcze OBR i inne instytucje naukowe</i>		
37.	Bogacz Marek	RSN Śląsko-Dąbrowskiego
38.	Dudek Jerzy	Instytut Nafty i Gazu, Kraków
39.	Jakubowska Barbara	Instytut Hodowli i Aklimatyzacji Roślin, Radzików
40.	Jarząbek Halina	Instytut Nawozów Sztucznych, Puławy
41.	Żółkiewicz Zdzisław	Instytut Odlewnictwa, Kraków
<i>7.Polska Akademia Nauk</i>		
42.	Gutowski Marek	Polska Akademia Nauk

Przewodniczący Komisji Problemowych KSN NSZZ „S” w kadencji 2010-2014

1.	Mosakowski Ryszard	Komisja ds. Międzynarodowych
2.	Andrzejewska Krystyna	Komisja ds. Legislacyjnych
3.	Srebrny Julian	Komisja ds. Płac
4.	Siciński Kazimierz	Komisja ds. Przekształceń Jednostek Naukowych
5.	Zawitowski Zbigniew	Komisja ds. Warunków pracy i Spraw Socjalnych
6.	Żyżyński Jerzy	Komisja ds. organizacji i Finansowania Nauki i Szkolnictwa Wyższego

Komisja Rewizyjna KSN NSZZ „S” w kadencji 2010-2014

1.	Duda Jacek	Przewodniczący - Politechnika Lubelska,
2.	Grodzki Wojciech	Członek - Instytut Badawczy Leśnictwa, Raszyn
3.	Pająk Roman	Członek - Uniwersytet Gdański
4.	Ptasiński Leszek	Członek - AGH, Kraków
5.	Wojtasiak Jadwiga	Członek - Uniwersytet Przyrodniczy, Poznań

Delegaci na Kongres Sekretariatu Nauki i Oświaty NSZZ „S”

1.	Izworski Antoni	Politechnika Wroclawska
2.	Janik Wojciech	Uniwersytet Przyrodniczy, Poznań
3.	Kaczor Józef	UMCS, Lublin
4.	Kolenda Tadeusz	Politechnika Gdańska
5.	Koszałka Leszek	Politechnika Wroclawska
6.	Kotełko Maria	Politechnika Łódzka
7.	Leszczyńska Elżbieta	Uniwersytet im. Adama Mickiewicza, Poznań
8.	Linde Bogumił	Uniwersytet Gdański
9.	Łątka Kazimierz	Uniwersytet Jagielloński, Kraków
10.	Mikołajczak Urszula	Uniwersytet Wroclawski
11.	Mosakowski Ryszard	Politechnika Gdańska
12.	Pieszyński Ireneusz	RSN Łódź
13.	Pillich Wojciech	Politechnika Śląska, Gliwice
14.	Sobieszczański Janusz	Politechnika Warszawska
15.	Wojtasiak Jadwiga	Uniwersytet Przyrodniczy, Poznań
16.	Malec Edward	Uniwersytet Jagielloński, Kraków

Skład Prezydium Rady KSN NSZZ „S”

Na posiedzeniu Rady KSN w dn. 19.06.2010 r. wybrano skład Prezydium Rady KSN na kadencję 2010-2014.

(RED.)

1.	Srebrny Julian	Wiceprzewodniczący KSN
2.	Sawicki Marek	Sekretarz KSN
3.	Andrzejewska krystyna	Wiceprzewodnicząca KSN
4.	Mosakowski Ryszard	
5.	Siciński Kazimierz	
6.	Zawitowski Zbigniew	
7.	Żyżyński Jerzy	
8.	Gutowski Marek	
9.	Kaczor Józef	
10.	Koszałka Leszek	Wiceprzewodniczący KSN
11.	Sapor Maria	
12.	Wibig Joanna	
13.	Vacat	
14.	Jakubowska Barbara	Skarbnik
15.	Malec Edward	Przewodniczący KSN

Stanowiska, Uchwały WZD KSN NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” Sękocin Stary, 14-16 maja 2010 r.

Stanowisko Nr 1 WZD KSN NSZZ „S”

w sprawie nowelizacji ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki

Sękocin, 15. maja 2010 r.

Walne Zebranie Delegatów Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” przyjmuje opinię z 8 maja br. Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” o przedstawionym przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego projekcie (z 30.03.2010 r.) ustawy o zmianie ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw. W szczegółowej opinii wnioskowane jest odrzucenie projektu podkreślające, że ewentualna nowelizacja ustawy (lub nowa ustawa) powinna być zaproponowana dopiero po opracowaniu i ustanowieniu strategii rozwoju szkolnictwa wyższego w Polsce.

Podstawą strategii sanacji szkolnictwa wyższego powinno być określenie podstawowych przyczyn wielu niekorzystnych zjawisk, pochodnych najczęściej od jednego wspólnego zjawiska:

- niedostatecznej jakości i efektywności pracy dydaktycznej, naukowej i organizacyjnej.

Uważamy, że przyczyną tego zjawiska są warunki pracy zależne od finansowania i stosunków osobowych w uczelniach. Oczekiwane uruchomienie aktywności społecznej wymaga zwiększenia nakładów finansowych oraz zmiany silnie zhierarchizowanych zależności osobowych w nauce.

Nie będą sprzyjały trwałemu rozwojowi szkolnictwa wyższego - niedostosowane do naszej sytuacji i potrzeb - środki wynikające z zapisów projektu nowelizacji wymienionej ustawy:

- ograniczenie samorządności uczelni i środowiska akademickiego, w tym roli związków zawodowych,
- ograniczenie praw pracowniczych nauczycieli akademickich,
- zmniejszenie stabilności zatrudnienia, przez wprowadzenie zasady „hire-and-fire” – „zatrudniaj i zwalniaj”,
- nieuzasadnione rozdawnictwo brakujących środków finansowych.

Cytujemy ocenę naszej sytuacji przez laureata Nagrody Nobla (1992), prof. Georgesa Charpak'a: „*Kiedy zwiedzałem laboratoria na Uniwersytecie Warszawskim (1997), pewna rzecz bardzo mnie uderzyła. Dowiedziałem się, że Polacy przeznaczają 0,5% swojego dochodu narodowego na badania naukowe. I pomyślałem sobie, że musicie być chyba niespełna rozumu. My wydajemy we Francji - 2,5% i twierdzimy, że jest to skandal, Niemcy - 3,5%. Wiemy, że jesteście dużo biedniejsi od Francji czy Niemiec, ale przecież Japończycy, którzy wyszli z wojny zupełnie zrujnowani, wydawali na naukę 3,5% dochodu narodowego. Wasze 0,5% to dywersja przeciwko Polsce i przeciw jej talentom. To zbrodnia*”.

Wnioskodawca: Prezydium KSN kadencji 2006-2010.

Stanowisko Nr 2 WZD KSN NSZZ „S”

w sprawie zmiany wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w uczelni publicznej w poszczególnych grupach pracowników w relacji do prognozowanej kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej określonej corocznie w ustawie budżetowej

Sękocin, 15. maja 2010 r.

Walne Zebranie Delegatów Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” proponuje zmianę postanowień art. 151 ust. 1 pkt 1a-d w ustawie z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2005 r., Nr 1164, poz. 1365, z późn. zm.) na:

Art. 151. 1. Warunki wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą dla pracowników zatrudnionych w uczelni publicznej do czasu objęcia ich układem zbiorowym pracy lub regulaminem wynagradzania określi, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy, ustalając:

1) wysokość minimalnej i maksymalnej stawki wynagrodzenia zasadniczego w odniesieniu do poszczególnych stanowisk oraz wysokość i warunki przyznawania innych składników wynagrodzenia tak, aby wysokość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w uczelni publicznej, w poszczególnych grupach pracowników w relacji do prognozowanej przeciętnej kwoty miesięcznej wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej określonej corocznie w ustawie budżetowej nie była niższa:

a) w grupie stanowisk profesorów - od 300%;

b) w grupie stanowisk docentów, adiunktów i starszych wykładowców, starszych kustoszy dyplomowanych, starszych dokumentalistów dyplomowanych, kustoszy dyplomowanych i dokumentalistów dyplomowanych, a także adiunktów bibliotecznych i adiunktów dokumentacji i informacji naukowej - od 200%;

c) w grupie stanowisk asystentów, wykładowców, lektorów, instruktorów, asystentów bibliotecznych, asystentów dokumentacji i informacji naukowej - od 100%;

d) w grupie pracowników nie będących nauczycielami akademickimi - od 125%; prognozowanej miesięcznej kwoty wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej określonej corocznie w ustawie budżetowej, z uwzględnieniem zasady, że wysokość indywidualnych stawek poszczególnych składników wynagrodzenia pracowników uczelni ustala rektor z uwzględnieniem przepisów ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz. U. z 1991 r., Nr 55, poz. 234 z późn. zm.).

Zaproponowani adresaci stanowiska: Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Rada Główna Szkolnictwa Wyższego, Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich.

Wnioskodawcy: Krystyna Andrzejewska, mandat nr 3, Beata Zięba, mandat nr 180, Paweł Sobotka, mandat nr 141, Franciszka Orzeszkowska, mandat nr 108.

Stanowisko Nr 3 WZD KSN NSZZ „S”
w sprawie zagrożeń płynących z realizacji procesu bolońskiego
Sękocin, 15. maja 2010 r.

Walne Zebranie Delegatów Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” wyraża zaniepokojenie z powodu zagrożeń płynących z realizacji procesu bolońskiego, a w szczególności:

- relatywnego spadku liczby osób uzyskujących stopień magistra;
- ograniczenia lub uniemożliwienia dostępu do jednolitego trybu studiów, co często obniża poziom edukacji;
- utrudnienia wyłaniania osób szczególnie uzdolnionych i utrzymania relacji „uczeń – mistrz”.

Mimo pozytywów w postaci większej mobilności środowisk naukowych i wzajemnego uznawania kwalifikacji Krajowa Sekcja Nauki oczekuje bardziej krytycznego podejścia do wprowadzania w życie założeń procesu bolońskiego i przywrócenia jednolitych studiów magisterskich tam, gdzie jest to wskazane.

Oczekujemy także wymaganego finansowania szkolnictwa wyższego na poziomie 2,5% PKB.

Wnioskodawcy: Ewa Tomaszewska, mandat nr 155, Radosław Okulicz-Kozaryn, mandat nr 105.

Uchwała Nr 8 WZD KSN NSZZ „S”
w sprawie podstawy zatrudniania nauczycieli akademickich
Sękocin, 15. maja 2010 r.

Walne Zebranie Delegatów Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” zobowiązuje Radę Sekcji do działań zmierzających do zawarcia w nowelizacji ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym przepisów stanowiących, że zatrudnianie nauczycieli akademickich na czas nieokreślony jest podstawową formą ich zatrudnienia.

Wnioskodawcy: Mirosława Kaszkowiak, mandat nr 57, Krzysztof Wiktorowicz, mandat nr 165.

Stanowiska nr 1 - 3 jw. i uchwałę nr 8 przyjęto w drodze głosowania.

Za Komisję Uchwał i Wniosków
Kazimierz A. SICIŃSKI – Przewodniczący

Jeszcze raz komentarze do wyroku Sądu

W „Wiadomościach KSN” nr 1-2/2010 zamieszczony został Komentarz do wyroku Sądu Okręgowego, dotyczącego sprawy próby prywatyzacji POLATOM sp. z o.o. Poniżej zamieszczam list Marii Wesołowskiej wyrażający krytykę zamieszczonego komentarza i odpowiedź na krytykę Redakcji.(RED.)

List Marii Wesołowskiej

Warszawa, dnia 20 kwietnia 2010 r.

Redaktor Naczelna „Wiadomości KSN”
Anna Gołębiewska

Szanowna Pani Redaktor!

Pragnę wyłazić swoje ogromne rozczarowanie tekstem, jaki zamieściła Pani, jak sądzę – gdyż nie jest on podpisany – w numerze 1-2 z bieżącego roku „Wiadomości KSN”.

Odbieram jako wysoce niewłaściwy i nieprawdziwy komentarz do sprawy, w której od kilku lat walczyliśmy przed sądem o wolność słowa związkowego i oddanie sprawiedliwości członkom Międzyzakładowej Organizacji NSZZ „Solidarność” przy Instytutach Atomistyki w Świerku oraz wieloletnim zabiegom Przewodniczącego tej organizacji w obronie interesu narodowego (obronę Instytutu produkującego unikatowe leki radioizotopowe w Polsce) i obronie pracowników Instytutów Atomistyki.

Na drodze wolności słowa sąd postawił groźną na przyszłość zaporę: obawę pomimo prawdy. Dowodem tego jest Pani komentarz i decyzje Redakcji.

Jakkolwiek uważam, że należy nadal bronić prawa do wolności publikowania dokumentów takich jak powołany list (co czyniłam przed sądem) i podejmować dalsze kroki w obronie wolności słowa (np. poprzez wystąpienie do Helsińskiej Fundacji praw Człowieka lub Sądu w Strasburgu) to nikt lepiej niż Pani nie wie, kto ponosi odpowiedzialność za publikację listu.

Natomiast nie opublikowanie komentarza p. S. Gębalskiego i to bez zawiadomienia go o tym, uważam za rzecz, która nigdy nie powinna się w naszym piśmie zdarzyć.

Łączę pozdrowienia

Maria Wesołowska

Odpowiedź Redakcji

Szanowna Pani!

Wielokrotnie w rozmowie z Panią wyjaśniałam, że nie przedstawię komentarza do sprawy, w której bezpośrednio nie uczestniczyłam. Na moją prośbę przygotowała Pani Komentarz, który kwestionowany był przez Panią Mecenasa, do której go sama Pani skierowała. Kolejna wersja Pani Komentarza nie całkowicie odpowiadała Przewodniczącemu KSN. W tej sytuacji uznałam, że najlepiej posłużyć za komentarz te fragmenty wyroku, które podkreślają niegodne zachowanie Dyrektora OBRI POLATOM i które wskazują na to, że Sąd ograniczył żądania merytoryczne i finansowe Powoda.

Ponieważ komentarz Pana Stanisława Gębalskiego ograniczył się tylko do jednego zdania, pokrywającego się z moim, nie uznałam za konieczne go zamieszczać. Natomiast sprawozdanie dziennikarza z Rzeczypospolitej również wydawało mi się mało komunikatywne dla osób, które nie znały sprawy szczegółowo. Jeśli mój zbyt słaby komentarz do sprawy Panią uraził, to bardzo przepraszam. Poniżej zamieszczam wzmiankowany wyżej Komentarz Pana Gębalskiego i sprawozdanie z procesu M. Domagalskiego.

Anna Gołębowska

Komentarz do wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

Wyrok Sądu Apelacyjnego jest prawomocny i trzeba mu się podporządkować. Trudno jednak mówić o satysfakcji, chociaż Sąd w znakomity sposób ograniczył postawione przez Powoda żądania merytoryczne i finansowe. W moim odczuciu Sąd w ten sposób pragnął oddać sprawiedliwość stronie Pozwanej, która to sprawiedliwość, jak wiemy, nie zawsze idzie w parze z wymogami prawa. Na szczegółowe omówienie sprawy

trzeba poczekać do chwili otrzymania uzasadnienia wyroku na piśmie. Dzisiaj natomiast zamiast komentarza proponuję zapoznać się ze sprawozdaniem dziennikarza *Rzeczypospolitej* Marka Domagalskiego z posiedzenia Sądu Apelacyjnego, na którym został ogłoszony wyrok. Sprawozdanie zostało opublikowane w *Rzeczypospolitej* – wtorek 19 stycznia 2010, nr 15(8526) sekcja C str. C2.

Stanisław Gębalski

Spóźniona krytyka musi być łagodniejsza niż bieżąca

Dobra osobiste.

W dyskusjach na ważne społeczne czy środowiskowe tematy można używać ostrych ocen, ale muszą być podawane w odpowiednim czasie.

To, co bywa dopuszczalne w ostrym sporze, może nie znaleźć uzasadnienia i zrozumienia sądu w jego wygaszeniu. To wniosek z wyroku warszawskiego Sądu Apelacyjnego (VIACa406/09). Przekonał się o tym Stanisław Gębalski, szef NSZZ „Solidarność” w znanym ośrodku naukowym w podwarszawskim Świerku, który przed trzema laty napisał ostry w słowach list na temat Zbigniewa B., dyrektora części produkcyjnej jednej ze spółek Świerka, za co dyrektor zrewanżował mu się sprawą o ochronę dóbr osobistych. Adresatem listu był szef sekcji branżowej związku (akurat odbywał się jej zjazd). Pozwany dziękował w nim swemu związkowemu szefowi, że udało się usunąć dyrektora, który „od wielu lat terroryzował naszych pracowników, mając na celu przejęcie na własność, a w dalszej perspektywie odsprzedanie zachodnim firmom jedyne go w Polsce zakładu produkującego leki radioizotopowe dla szpitali”. Wcześniej przez kilka lat w placówce tej i wokół niej trwał ostry spór, jaką ścieżkę prywatyzacji i czy w ogóle wybrać dla zakładu. Dyrektor lansował koncepcję, której związkowcy byli przeciwni. Wśród wielu krytycznych

wypowiedzi padła i ta, że list został odczytany na zjeździe, a następnie wydrukowany w związkowym piśmie.

Sąd okręgowy nakazał pozwanemu przeprosiny i zapłatę 500zł (powód żądał 12 tys. zł). Związkowiec przekonywał Sąd Apelacyjny, że działał jak najbardziej w interesie swego zakładu, więcej: w interesie społecznym. Nawet zawiadamiający o podejrzeniu przestępstwa nie ma 100 proc. dowodów, lecz jedynie podejrzenia.

-Nie szedłem do telewizji czy prasy, ale pisałem do związkowych przełożonych, groziło bowiem złodziejskie przejęcie majątku zakładu – mówił.

-Dla pozwanego takie słowa jak „złodziej” nie mają większego znaczenia i lekko rzuca oskarżenia, podając nieprawdę – wskazywał z kolei mec. Łukasz Biliński, pełnomocnik powoda.

Sąd Apelacyjny uznał jednak, że zaskarżone sformułowanie miało ocenny charakter i nie kwalifikuje się go w kategorii prawdziwe – fałszywe. Mimo to uznał, że było bezprawne.

-Interes społeczny uzasadniałby użycie nawet tak ostrych ocen. Rzecz w tym, że już miesiąc wcześniej dyrektor został odwołany ze stanowiska, więc o takiej motywacji mowy być nie może – powiedział sędzia Ewa Zalewska.

Wyrok jest prawomocny.

Marek Domagalski

BEATYFIKACJA KSIĘDZA JERZEGO POPIEŁUSZKI

wymodlona przez strażników Jego grobu

Warszawa, Pl. Piłsudskiego 06.06.2010 r.

6 czerwca 2010 r. Kościół wyniósł na ołtarze Sługę Bożego Księdza Jerzego Popiełuszkę. Uroczysta beatyfikacja, nastąpiła na Placu Piłsudskiego w Warszawie podczas Mszy św., którą celebrował arcybiskup Angelo Amato, prefekt Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, delegat Ojca Świętego Benedykta XVI.

Po Mszy św. w pieszej pielgrzymce (14 km) przeniesiono relikwie ks. Jerzego do świątyni Opatrzności Bożej w Wilanowie. We Mszy św. i pielgrzymce wzięła udział ogromna rzesza wiernych z całej Polski, szczególnie widoczne były liczne transparenty „Solidarności”. Członkowie związku przyjechali zewsząd, by uczcić w ten sposób księdza, który w czasie stanu wojennego niósł pocieszenie i nadzieję sponiewieranym wówczas ludziom pracy. Był orędownikiem ruchu Solidarność, stąd też nadano Mu – nieformalny tytuł – Kapelana Solidarności. Na obrazku prymicyjnym (maj 1972 r.) ks. Jerzy napisał: „**Posyła mnie Bóg, abym głosił ewangelię i leczył rany zboliałych serc**”.

I wspaniale leczył. Na Msze św. „Za Ojczyznę” – odprowadzanej przez ks. Jerzego – przychodziły wielotysięczne rzesze ludzi, wypełniające kościół i plac przykościelny, by modlić się w intencji Ojczyzny, ludzi krzywdzonych i prześladowanych w czasie stanu wojennego oraz znaleźć pocieszenie i moc ducha w ewangelicznych słowach płynących z homilii ks. Jerzego. Uczył prawdziwej miłości chrześcijańskiej: pokornej, cierplivej, wyrozumiałej, gotowej wybaczyć największą krzywdę, ale równocześnie wymagającej, upominającej się godnie i odważnie o prawdę i sprawiedliwość.

O wielkości duchowej tego Kapłana świadczy między innymi całkowicie społeczne zaangażowanie kilkuset osób pełniących całodobową wartę przy Jego grobie, nieprzerwanie od 26 lat. Oprócz służby porządkowej działają, również społecznie, inne służby, jak informacyjna, kwiatowa, ruchu obrony życia, dekoracyjna, nagłośnienia, aktorów, medyczna, obsługa muzeum itd. W 1995 r. na 10-lecie męczeńskiej śmierci ks. Jerzego ukazała się książka „Czuwamy”,

dokumentująca tę niezwykłą, spontaniczną aktywność społeczną.

Jak określił to *Ks. Grzegorz Kalbarczyk, kanclerz Kurii Metropolitarnej Warszawskiej – w postłowie do książki „Czuwamy...” 1995* „Trwanie przez dziesięć lat w postudze przy grobie Kapłana – m.in. **całodobowa straż – jest fenomenem naszych czasów**”. „Nie ma chyba takiego drugiego grobu na świecie, przy którym trzymano by taką właśnie straż, zorganizowaną na zasadzie absolutnej dobrowolności, jako poryw serc ludzi, którym grób ten jest drogi, bo kryje w sobie ciało człowieka, którego kochali, który uosabia najwyższe dla nich wartości” *Ada Szubowa, Dziennik Katolicki „Słowo” nr 120, 1995.*

A jeszcze większym fenomenem jest trwanie przez 26 lat. (A.Gołębowska).

O ile bezpośrednio po śmierci ks. Jerzego obecność służb przy Jego grobie była szeroko rozumiana jako zabezpieczenie grobu przed profanacją, zbezczeszczeniem – to z biegiem lat coraz częściej osoby postronne stawiały pytania, po co są te służby?

Jak wielki charyzmat miał ten Kapłan, że kilkaset osób (na początku było ok. 3000) przychodzi przez 26 lat dobrowolnie, społecznie raz na miesiąc na parę godzin by czuwać przy Jego grobie w dzień i w noc, w deszcz czy mróz?

We wspomnianej już książce „Czuwamy” znajdują się opracowane wyniki (autorzy: pytania – A.Czarnecki, opracowanie – A.Szpociński), profesjonalnej ankiety socjologicznej, z której wyłania się obraz strażników grobu i ich motywów czuwania. Na ankietę odpowiedziało 437 osób, tj. ok. 50% wszystkich uczestniczących wówczas w dyżurach. Z założenia (względy bezpieczeństwa) Kościelną Służbę Porządkową *Totus Tuus* tworzą zasadniczo mężczyźni (78%); kobiety raczej pełnią funkcje pomocnicze (22%). Grupę dyżurnych stanowią osoby raczej starsze; już wówczas w 1994 r. przeważały osoby w wieku 56-70 lat (51%) i 41-55 lat (33%). Zawodowo dominują emeryci, renciści (50%), pracownicy najemni (35%), prowadzący własną działalność (10%). Charakterystyczne, że poziom wykształcenia w grupie dyżurujących jest zdecydowanie wyższy niż średnio w całej

Polsce; ok. 27% (6% w Polsce) ma wykształcenie wyższe, 51% średnie i zawodowe (28% w Polsce) i 22% podstawowe (66% w Polsce). Pytanie o motywy przychodzenia na dyżury miało charakter otwarty; stąd przy

opracowaniu wyników zastosowano kategoryzację odpowiedzi. Wyłoniono 9 głównych motywów, które przedstawiono poniżej:

1. Dochowanie wierności Ks. Jerzemu i Jego ideałom	22,6%
2. Hołd oddany Ks. Jerzemu – uosobieniu patriotyzmu i sprawiedliwości	11,7%
3. Przez wzgląd na męczeńską śmierć Ks. Jerzego	11,5%
4. Potrzeba pogłębienia wiary, „wyciszenia”	10,1%
5. Ochrona grobu, utrzymanie porządku	9,9%
6. Hołd oddany Ks. Jerzemu – uosobieniu wartości religijnych	9,5%
7. Chęć zademonstrowania postawy patriotycznej	8,7%
8. Poczucie więzi ze środowiskiem	7,0%
9. Chęć zademonstrowania uczuć religijnych	6,1%

W podsumowaniu A. Szpociński tak charakteryzuje środowisko strażników grobu. Osoby dyżurujące przy grobie Księdza Popiełuszki należałoby określić „spadkobiercami” epoki „Solidarności”, przede wszystkim dlatego, że podstawą wchodzenia w relacje z innymi osobami są dla nich wspólne wartości, nie zaś wspólne interesy.

Wyniki przeprowadzonej ankiety potwierdzają to, co i tak skądinąd już było znane – w świadomości większości uczestników dyżurów – sanktuarium Księdza Jerzego jest miejscem niezwykłym. Osadzenie w świadomości społecznej przekonania, iż kościół św. Stanisława i grób Księdza Jerzego jest miejscem wydzielonym z przestrzeni świeckiej, przesądza o tym, iż jego trwanie jako sanktuarium uniezależniło się od wszelkich zewnętrznych okoliczności (administracyjnych przede wszystkim), a zależy wyłącznie od czynników subiektywnych – istnienia osób, które w takich wymiarach właśnie je postrzegają.

Dla grupy dyżurującej charakterystyczne są dwa typy wartości: wiara religijna i wartości ogólnoludzkie oparte na przesłankach wiary (godność ludzka, miłość bliźniego) oraz patriotyzm.

Wśród odpowiadających na ankietę 59,7% osób wskazało, że dla nich niezmiennie trwanie przy ideałach Księdza Jerzego jest sprawą najwyższej wagi. W rzeczywistości jednak grupa osób, dla których wierność i trwanie przy ideałach są sprawą wielkiej wagi, jest o wiele większa, jeśli do tej grupy dołączyć osoby, które jako motywy przychodzenia na dyżury podawały sformułowania: „przychodzę by zademonstrować swój patriotyzm, protestować przeciw komunizm, przeciw

niesprawiedliwości” lub „zademonstrować przekonania wiary religijnej”. Uwzględniając powyższe rozumowanie, procent osób wyrażających taką postawę wzrósłby do 83,5%. Jest to dużo, tym bardziej, jeżeli zwrócimy uwagę na to, że po roku 1990 w społeczeństwie polskim mamy do czynienia z deprecjacją wartości, ich „nieważnością”. Jak wskazują ostatnie (1994 r.) badania socjologiczne, w powszednim życiu przeciętnych jednostek podstawowe problemy i konflikty dotyczą interesów, nie wartości. Być może dla uczestników dyżurów – sanktuarium Księdza Popiełuszki – dlatego staje się tak ważne, że pozwala im na chwilę wyrwać się z powszedniego życia interesów. Możliwa jest jednakże inna jeszcze interpretacja fenomenu nadreprezentacji osób, dla których nakaz „bądź wierny” ma tak wielkie znaczenie. Wśród dyżurnych dominującą rolę odgrywa stara polska inteligencja. W tej sytuacji powszechność respektowania zasady pozostawiania wiernym sobie nie jest już tak bardzo zaskakująca. Na owo „sobie” składają się bowiem trzy podstawowe wartości etosu szlachecko-inteligenckiego – Bóg, Honor, Ojczyzna.

Powyższa ankieta dotyczyła charakterystyki grupy strażników grobu, a trzeba podkreślić, że oprócz nich pełnią również społecznie inne grupy – wcześniej wymienione. Wśród tych grup warto wyróżnić jednoosobową służbę Śp. Neli Wojniakiewicz, która od chwili śmierci ks. Jerzego zaczęła tworzyć amatorsko muzeum jego pamięci. W ciągu 17 lat codziennej, kilkugodzinnej pracy społecznej, stworzyła Ona wzruszającą ekspozycję, składającą się z: rzeczy ks. Jerzego, obrazów, rysunków dziecięcych, małych form sztuki, prac

magisterskich i doktorskich, tomików wierszy Jemu poświęconych. Zbiór tych pamiątek znajduje się obecnie w archiwum kościoła na Żoliborzu.

Aktualnie w podziemiach kościoła Św. St. Kostki jest profesjonalne muzeum, poświęcone pamięci księdza Jerzego.

(Muzeum jest czynne w środy, czwartki, piątki w godz. 10-16 i soboty oraz niedziele w godz. 10-17).

Kościelna Służba Porządkowa przy grobie ks. Jerzego to autentyczna wspólnota ludzi związanych pamięcią o tym niezwykłym Kapłanie. Jej działalność nie ogranicza się tylko do warty przy grobie, ale rozwija się na różnych obszarach. Między innymi KSP zainicjowała i zorganizowała 40 pieszych Pielgrzymek z Krzyżem (3m wysokości) od grobu ks. Jerzego do różnych miejsc związanych z ks. Jerzym. Pierwsza pielgrzymka była na Litwę na męczeńską Górę Krzyży w Szawlach, następne do miejscowości w Polsce, które za życia nawiedził ks. Jerzy. Celem pielgrzymek było szerzenie kultu ks. Jerzego i modlitwa o beatyfikację. KSP zorganizowała też dwie pielgrzymki: jedną do Rzymu do Ojca Św. Jana Pawła II i drugą do Paryża (7 autokarów) na odsłonięcie pomnika ks. Jerzego. KSP obsługuje wszystkie comiesięczne Msze św. za Ojczyznę i Mszę św. rocznicowe, uroczystości pogrzebowe (ks. Bogucki, ks. Suchowolec, ks. Niedzielak), wizyty dostojników kościelnych (Jan Paweł II 1987) i państwowych u grobu ks. Jerzego, a było ich bardzo wiele, o czym świadczą wpisy w księgach pamiątkowych prowadzonych przez Służbę Informacyjną. Jedną z ostatnich była (15.03.2010 r.) wizyta księcia Karola z

Małżonką. KSP organizuje dla społeczności Warszawy i całej Polski, w tym dla młodzieży szkolnej, cykliczne spotkania o Księdzu Jerzym Popiełuszcze w kolejne rocznice Jego męczeńskiej śmierci; w październiku 2009 r. odbyło się dziewiąte spotkanie, w którym wzięło udział 400 młodych ludzi ze szkół z całej Polski.

Rada KSP inicjowała powstawanie wielu wydawnictw dokumentujących różne aktywności KSP. Staraniem KSP powstały książki:

- „Czuwamy. Służby przy grobie Księdza Jerzego Popiełuszki 1984-1994”,
- „Krzyż od Grobu Księdza Jerzego na Górze Krzyży”,
- „Z Krzyżem od Grobu Księdza Jerzego do Bydgoszczy”.

O służbach i ich posłudze powstały filmy. Między innymi filmy na kasetach video: „W służbie Bogu i Ojczyźnie”, przygotowany przy pomocy Wytwórni Filmowej Czołówka i Frame-2 w 1995 r. oraz „Zwycięzcy nie umierają” 2005 r. w reżyserii R. Wieczyńskiego. W roku 2008 członkowie KSP statystowali – społecznie – w scenach zbiorowych do filmu R. Wieczyńskiego „Popiełuszko – wolność jest w nas”.

Rada KSP uczestniczyła w zbieraniu materiałów do książki poświęconej Siostrze Janie Płaskiej – szczególnie zasłużonej w propagowaniu kultu Księdza Jerzego; książka „Miłować umiała” ukazała się w 2007 r. Ponadto KSP podejmowała szereg zadań nie związanych ze służbą przy grobie, jak na przykład: obsługę różnych uroczystości Solidarnościowych i patriotycznych – na prośbę organizatorów tych uroczystości, kwesty pieniężne na różne cele i inne działania.

WIERNYM PAMIĘCI KSIĘDZA JERZEGO POPIEŁUSZKI,
STRAŻNIKOM JEGO GROBU
I CZŁONKOM WSZYSTKICH SŁUŻB PRZY JEGO GROBIE
WYRAZY SERDECZNEGO UZNANIA I PODZIĘKOWANIA

Anna Gołębiewska

Klerycy niosą relikwie ks. J. Popiełuszki

Marianna Popiełuszko – Mama ks. Jerzego

Procesja 06.06.2010 r. – przeniesienie relikwii do Świątyni Opactwa w Wilanowie

APEL DO KOMISJI ZAKŁADOWYCH NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”

INSTYTUT UPRAWY NAWOŻENIA I GLEBOZNAWSTWA
PŃSTWOWY INSTYTUT BADAWCZY
24-100 Puławy, ul. Czartoryskich 8
NSZZ „Solidarność” Komisja Zakładowa

Puławy, 1 czerwca 2010

Komisja Zakładowa w IUNG w Puławach przeprowadziła wśród pracowników Instytutu zbiórkę na rzecz ofiar powodzi w gminie Wilków (zalane ponad 90% powierzchni, w tym 23 wsie, 3 szkoły, kościoły i cmentarz).

W wyniku trwającej 3 dni zbiórki (24-26 maja) zebrano kwotę 6070 zł, za które zakupiono potrzebne artykuły w uzgodnieniu ze sztabem powodziowym w Rogowie i dostarczono transportem IUNG dla ofiar tej klęski.

Apelujemy do wszystkich Komisji Zakładowych należących do KSN, o włączenie się do akcji pomocy powodziantom.

Przewodniczący KZ – Andrzej Perzyński

Z żalem informujemy o śmierci

Ś†P

dr Piotra Małeckiego

Zasłużonego Członka NSZZ „Solidarność”,

Zastępcy Przewodniczącej KU, Delegata do Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”.

Pogrzeb odbędzie się 10 czerwca 2010 r. o godz. 13,00 na Cmentarzu Rakowickim w Krakowie.

Rodzinie składamy wyrazy serdecznego współczucia.

Komisja Uczelniana NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie

Z głębokim żalem żegnamy

Ś†P

dr inż. Bogdana Jasińskiego

zmarłego 10 maja 2010 roku po długiej i ciężkiej chorobie.

W latach 1998-2002 był Przewodniczącym Koła NSZZ „Solidarność” na Wydziale BMiP Politechniki Warszawskiej w Płocku. Odszedł Szlachetny, Skromny i Prawy Człowiek.

Nabożeństwo żałobne odbędzie się w dniu 14 maja o godz. 14.00

w Kaplicy na Cmentarzu przy ul. Kobylińskiego w Płocku.

Rodzinie składamy wyrazy serdecznego współczucia

Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”

SPIS TREŚCI

Notatka biograficzna nowego Przewodniczącego KSN.
Podziękowania ustępującemu Przewodniczącemu KSN.
Rada KSN z dn. 24.04.2010 r.
Prezydium Rady KSN z dn. 8.05.10 r.
Opinia KSN o projekcie Ustawy o Szkol. Wyż.
Protesty przeciw Ustawie o Szkol. Wyż.

Sprawozdanie Komisji KSN ds. Zagranicznych.
WZD KSN – wybory, uchwały.
Komentarz do Wyroku Sądu.
Beatyfikacja Ks. J. Popiełuszki.
Apel do Komisji Zakładowych o zbiórkę na powodziantom.

„Wiadomości KSN” Biuletyn Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”

Redaguje zespół: Maria Wesołowska, Janusz Sobieszkański, Krzysztof Schmidt-Szałowski,

Redaktor naczelny: Anna Gołębowska,

opracowanie językowe: Jerzy Jackl, opracowanie techniczne: Elżbieta Smorczevska.

Adres redakcji: Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”, ul. Waryńskiego 12, A 221, 00-631 WARSZAWA

Nr konta: Sekretariat Nauki i Oświaty, Gdańsk; KSN NSZZ „Solidarność”

92 1020 1068 0000 1102 0000 2733

tel/fax (0-22) 825 73 63, tel.(0-22) 234 98 78, kom. 0 603 123 438

e-mail: KSN@interia.pl; <http://www.solidarnosc.org.pl/~ksn>